

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos • Mai 2010

PĂZEȘTE
PE OMUL ACESTA

CETĂȚILE
MARII LUPTE

12

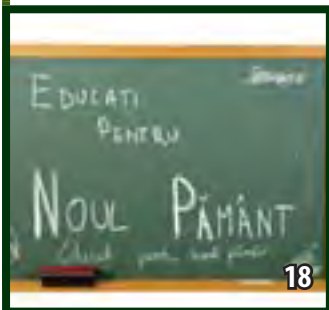
6

20

8

18

SUMAR

Editorial

- 3** Luna lui Florar
Virgiliu Peicu

Spiritual

- 4** Te-am lăsat în Creta
dr. Dan Opreș

Istorie biblică

- 6** Cetățile marii lupte — Ierihon
lector univ. dr. Laurențiu Ionescu

Teologie

- 8** Preocupări legate de căutarea misticului
Kevin Morgan

Misiune externă

- 10** Bolnavii fericiti
Hanna Bota

Roagă-te și lucrează

- 12** Organizarea vieții
Lowell C. Cooper

Credința practică

- 14** „Eu dau propășirea și aduc restrîștea”
Remus Bența

- 15** Roagă-te, făcând binele!
Adalbert Ghejan

Tineret

- 16** Între „vremea mea” și a Lui
Robert Mandache

Educație

- 18** Educați pentru Noul Pământ
Constantin Popescu, Carmen Mihai și Daniel Brânzan

Familie

- 20** La fântână
Romulus Chelbegeanu

Relatii oficiale

- 21** Biserica Adventistă trebuie să își promoveze valorile
Elizabeth Lechleitner / ANN

Educație

- 22** Revoluție pentru viață din belșug
Dr. Valentin Nădășan

Scoala de Sabat

- 23** Păzește pe omul acesta
Ciprian Iorgulescu

Pagina presbiterului

- 24** Duhul lui Mical
Cornel Dărvășan

Misiunea femeii

- 25** Păstrează-mă plăcută, Doamne!
Marta Răducanu

Știri

- 25** De vorbă cu cititorii

Pagina copiilor

- 30** Un Prieten adevărat
Adela Băncău

De la inimă la inimă

- 31** A iubi până la capăt
Daniel Delcea

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, MAI 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, George Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romica Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare:

Eric Bocăneanu

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Luna lui Florar

Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus.
Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se
aude glasul turturicii în câmpiile noastre.
Se pârguiesc roadele în smochin, și viile înflorite
își răspândesc mirosul. Scoală-te!...

VIRGILIU PEICU

Cântarea cântărilor 2:11-13

Ce poate fi mai gingaș și mai frumos pe suprafața Pământului decât o floare? Am observat că oamenii nu privesc florile. A trecut vremea florilor de cireș. Eu nu le-am văzut. Le-am privit doar. Primul lucru pe care l-a văzut Adam, după Creatorul său, a fost câmpul cu flori. Aceasta l-a liniștit și i-a creat zâmbetul.

Cu toții căutăm liniștea, indifereț din ce popor facem parte. Unii o găsesc în frumusețea florilor. Dar cei mai mulți nu ne întâlnim cu florile pomilor primăvara. Doar salutăm de la distanță culoarea albă a crengilor, ca o ninsoare, caldă și luminoasă. Ne ajunge o privire superficială. E prea puțin. Ceva ne scapă nouă, adică, de fapt, nu ne interesează. Cred că am pierdut secretul de a găsi forța sau puterea de viață prin sensibilitate și delicatețe.
Privirea spre

petalele florilor de mai aduce acest detaliu al puterii divine și ne dă înțelegerea cea înțeleaptă. Aici găsim o sabie bine ascuțită, cu două tăișuri, care apară de timp și de ne iubire, care ne învață să știm a trăi.

Suntem cu toții de acord că un mijloc de a ne exprima sentimentele sunt florile. Simplul gest de a oferi o floare este echivalentul a o mie de cuvinte. Florile au semnificații complexe și subtile. Sunt flori care se dăruiesc între prieteni, flori oferite cu fast, într-un cadru deosebit, dar și cadouri de zi cu zi. Ele fac pentru noi gestul de a ne transmite sentimentele față de cei pe care-i apreciem. Fie că oferim flori scumpe sau unele mai puțin costisitoare, acestea rămân un simbol al admirației, al afecțiunii, al apropiării, ele spun ceea ce nouă ne e greu să împărtășim.

Miturile, textele biblice, fabulele, toate au încercat să elucideze misterul semnificației florilor. În anii 1700, Charles al II-lea al Suediei a introdus un nou limbaj în Europa, în momentul în care a adus din Persia așa-numita „artă a limbajului florilor”. În secolul următor, s-au publicat multe prelegeri pe această temă. O întreagă conversație poate să aibă loc într-un simplu buchet de flori. Vor fi voci însă, care pot să spună că astăzi, când informația se poate transmite cu viteza gândului, dintr-o parte în alta a globului, când există e-mailul,

folosirea limbajului florilor și-a pierdut din sens. Dar, oricât de mult ar evolua omenirea și oricât de multe alte mijloace de comunicare vor apărea, florile vor fi mereu mesagerul dragostei, iar semnificația lor va continua să fie importantă pentru noi. De aceea, Dumnezeu a ales să ne întâmpine de la creație cu peisajul florilor, cu zâmbetul și bucuria lor. Cred că Dumnezeu a început creația cu luna mai, luna florilor, și poate de aceea străbunii noștri o numeau luna lui „florar”. Ce ne transmite Domnul când ne întâmpină cu câmpul plin de flori și cerul plin de stele? E dragoste în gestul unei flori și speranță într-un cer cu stele. Măiestria și strălucirea divină din fiecare floare se prinde de sufletul celui ce folosește limbajul florilor. Și, cum spunea un mare admirator al iubirii lui Dumnezeu manifestată prin prezența florilor, „cunoașterea florilor te va ajuta să vezi, să auzi, să afirmi că fiecare celulă, fiecare petală, fiecare floare strigă prin limbajul culorii și al parfumului: 'Dumnezeu m-a creat pentru că te-a iubit pe tine, pui de om! El îți întinde obrazul florilor ca să-l mângâi cu privirea și cu sufletul tău, ca un fiu sau ca o fiică în iubirea de părinte.'” El, prin ele, vă iubește. Și merge atât de departe cu bunătatea, încât florile își lasă parfumul scump pe mâinile care le zdrobesc, ca la Golgota.

„Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre.

Se pârguiesc roadele în smochin, și viile înflorite își răspândesc mirosul. Scoală-te!...”

(Cântarea cântărilor 2:12,13)

'Te-am lăsat în Creta

doctor în istorie
DAN OPRIȘ

Există în cuvintele apostolului Pavel către Tit o expresie care m-a intrigat în mod deosebit într-o perioadă în care eram preocupat de istoria Bisericii Primare, de principiile și modul ei de organizare. Nici acum nu pot spune că aceste cuvinte îmi sunt pe deplin lămurite, dar am ajuns să le privesc dintr-o altă perspectivă: „... să așezi prezbiteri în fiecare cetate.” De ce nu spune Pavel: „... să așezi prezbiteri în fiecare biserică”, pentru că prezbiterul era slujbașul de frunte al bisericii, nu un demnitar al cetății. A greșit Pavel, au greșit oare copiii pe parcursul secolelor de scriere, transcriere și rescriere a textului biblic? Nu cred că putem vorbi aici de o greșeală, ci de un mesaj pe care ar trebui să îl privim și să îl primim în deplinătatea sensurilor și valorilor sale.

Da, Pavel spune aici ceea ce intenționa să spună, Tit trebuia să așeze prezbiterii „în cetate”, pentru că biserica era în cetate și pentru cetate. Biserica și membrii ei erau în cetate, spre binecuvântarea celor din cetate. „Voi sunteți lumina lumii” (Mat. 5:14) le spunea Domnul Hristos urmașilor Săi, iar pentru a lumina lumea, pentru a lumina cetatea trebuie să fii în ea și să fii vizibil în ea. Prezbiterii așezați de Tit erau chemați ca, împreună cu bisericile în care ei slujeau, să transforme *cetatea* în *biserică*.

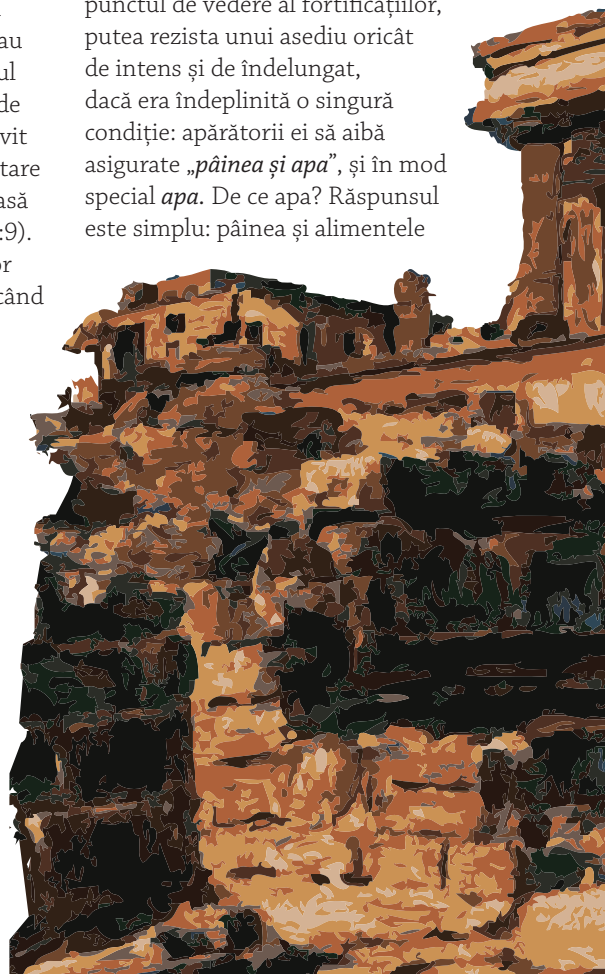
Dar spusele lui Pavel, „să așezi prezbiteri în fiecare cetate”, pot fi privite și dintr-o altă perspectivă. De

Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, cum ți-am poruncit.

fapt, biserica este o cetate, și nu orice fel de cetate, ci Cetatea lui Dumnezeu, „O cetate așezată pe un munte” (Mat. 5:14). Iar după cuvintele Domnului, o cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă, mai ales dușmanului ei și al lui Dumnezeu. Ea va fi în permanență ținta atacurilor dușmanilor ei și de aceea Pavel, când îi face recomandări lui Tit cu privire la calitățile unui pezbiter sau episcop, cum îl numește în versetul 7, afirmă următoarele: „... să țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici” (Tit 1:9). Realitatea și intensitatea atacurilor împotriva bisericii nu au fost nicicând mai evidente ca în timpul „sfârșitului veacului acestuia” (Mat. 24:3). Da, biserica este în război, și prezbiterii, așa cum spune Pavel, trebuie să-i înfrunte pe împotrivitori și să-i pregătească, să-i ajute pe cei pe care îi slujesc să reziste atacului dușmanului. În versetul 7 din primul capitol al epistolei sale adresate lui Tit, apostolul prezintă, între calitățile cerute prezbiterului, și calitatea de a fi un om pașnic – să nu fie *bătăuș*, sau violent. Cum poți lupta dacă nu cu arma în mână?

Aș vrea să ne oprim asupra unui mod de a lupta, de a te împotrivi atacului dușmanului, cât se poate de nonviolent și, în același timp, de eficient. Biserica, sau Cetatea lui Dumnezeu, este zidită de Dumnezeu și este zidită pe Stâncă. Dușmanul o poate asedia, dar nu o poate cuceri prin asalt, de aceea noi, ca luptători, nu ar trebui să fim atât de mult preocupați de zidurile de apărare sau de capacitatea de a mânui armamentul cu care Domnul ne-a înzestrat. O cetate, antică sau medievală, puternică din punctul de vedere al fortificațiilor, putea rezista unui asediu oricât de intens și de îndelungat, dacă era îndeplinită o singură condiție: apărătorii ei să aibă asigurate „*pâinea și apa*”, și în mod special *apa*. De ce apa? Răspunsul este simplu: pâinea și alimentele

Tit 1:5

puteau fi stocate pe o perioadă lungă de timp, în vreme ce asigurarea apei presupunea o permanentă conectare la o sursă. Nu vreau să subapreciez în vreun fel importanța *păinii* pentru luptătorul creștin și sunt convins că noi cu toții înțelegem că „*pâinea vieții*” și biruința sunt inseparabile, dar aş vrea să insist asupra *apei*.

Pentru ca o cetate să aibă în orice condiții apă proaspătă, există două variante: fie să existe în ea „sursă” de apă, fântâni săpate sau izvoare naturale, ori cetatea să fie „conectată” la o sursă externă ei. Cum o „*cetate așezată pe munte*” nu dispune, în general, de o sursă internă de apă, pentru a-i asigura supraviețuirea, locuitorii ei, conducătorii ei trebuie să caute o sursă în afara ei. În această căutare trebuie respectat un principiu fundamental, și anume acela de a căuta un izvor natural și permanent cu o apă potabilă. A săpa fântâni pentru a capta apa freatică sau, și mai rău, cea din precipitații, era o condamnare aproape sigură pentru cetate. Locuitorii Cetății lui Dumnezeu, Biserica, trebuie să procedeze la fel, trebuie să caute acel izvor de apă care nu seacă și a cărui apă cu adevărat este o „*apă vie*”. Tendința noastră este

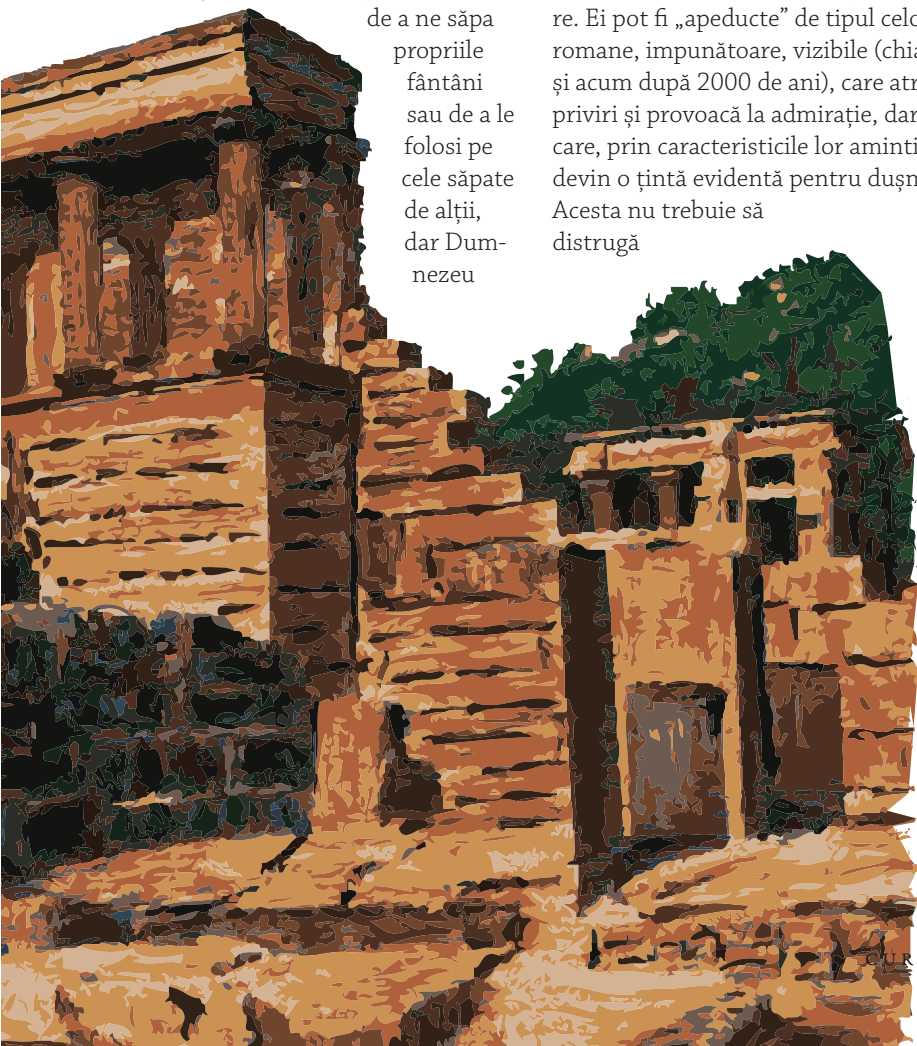
de a ne săpa propriile fântâni sau de a le folosi pe cele săpate de alții, dar Dumnezeu

ne avertizează: „Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ier. 2:13). Apelul lui Dumnezeu este de a renunța la „căutarea” noastră după „izvoare străine”, pentru că avem la îndemână singurul adevărat „Izvor al apelor vii”, acela care „... se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14 u.p.) – Isus Hristos, Domnul.

Odată găsit acest izvor de „*apă vie*”, s-a înfăptuit primul pas, esențial, este adevărat, dar acesta trebuie urmat de alți pași. Pentru ca cetatea să beneficieze în permanență de această *apă*, ea trebuie adusă între ziduri. Un asediu poate întrerupe accesul la izvor dacă acesta rămâne în exterior. Dacă Isus rămâne în exteriorul nostru, al celor care L-am descoperit, sau în exteriorul cetății în care trăim și slujim, riscul major este ca dușmanul care ne asediază în permanență să reușească să ne separe de Izvor. Chemarea adresată de Domnul slujitorilor cetății este aceea de a deveni „apeductele” prin care să se reverse asupra locuitorilor binefacerile acestei ape. Aici există un risc major pentru cei chemați la slujire. Ei pot fi „apeducte” de tipul celor romane, impunătoare, vizibile (chiar și acum după 2000 de ani), care atrag priviri și provoacă la admirație, dar care, prin caracteristicile lor amintite, devin o țintă evidentă pentru dușman. Acesta nu trebuie să distrugă

întreaga construcție, e suficient să scoată o singură porțiune din întreaga structură pentru a o face inoperantă. Un slujbaş trebuie să se asemene mai mult cu acel apeduct construit, spre exemplu, de Solomon, pentru a aduce apa în cetatea Meggido, săpat în stâncă și ascuns privirii, modest, dar pe deplin eficient.

În fine, dacă cele două condiții anterioare sunt îndeplinite, nu ne mai rămâne decât să menționăm cât de important este ca apa să ajungă la omul însetat, așa cum se găsește ea la „sursă”, pentru că nimic nu-i face mai rău celui în nevoie decât o apă „otrăvită”. Istoria cunoaște cazuri când populația unei cetăți întregi a fost nimicită prin infestarea apei. Domnul Hristos ne dă o lecție importantă în Matei 24, în acest context pe care l-am menționat, acela al „luptei” noastre și al rolului „apei” în această luptă: „Băgați de seama să nu vă înșele cineva” este avertismentul-cheie în acest pasaj, pentru că „veți auzi de războaie și vești de războaie”, dar acestea nu sunt „războaiele” noastre, „un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății”, nici acestea nu sunt „luptele” noastre, „... vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî...”, dar nici chiar acestea nu trebuie să fie „luptele” noastre, „se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți...”, dacă va fi cu puțință, chiar pe cei aleși”. Da, avertismentul Domnului este acesta, aceasta este cu adevărat „lupta noastră”. Este un avertisment solemn cu privire la *apa otrăvită* care la o privire sumară nu se deosebește cu nimic de *apa vieții*, dar băută devine o *apă a morții*, și nu a oricărei morți, ci a celei veșnice. Îmi place faptul că în avertismentul Domnului din Matei 24:24 există o precizare cu privire la succesul sau insuccesul lucrării de înșelare a unora dintre aleși: „*dacă va fi cu puțință*”. Dar trebuie să recunoaștem că această precizare este, pe lângă făgăduința Domnului de sprijin, și un avertisment solemn pentru că acel *dacă* nu depinde de Dumnezeu și de puterea Sa de a ne proteja de atacurile dușmanului, ci de dispoziția noastră de a lăsa ca această *apă vie* să ne asigure biruința și viața.

Cetățile marii lupte

Dincolo de ziduri

lector univ. dr. LAURENȚIU IONESCU

In Valea Iordanului se ridică semeață cetatea Ierihonului. De departe poți zări zidurile mărețe ale cetății. Cetatea era renumită pentru sistemul ei de apărare. Zidurile groase, pe care puteau merge două care unul lângă altul, erau mândria cetății. De câte ori nu încercaseră vrăjmași să le treacă! Era însă imposibil. Inginerii vremii inventaseră cel mai bun sistem de protecție. Așa că, de multe decenii, Ierihonul se bucura de faima ei de cetate invincibilă. Zidurile erau mândria ei. Atât de mari, că se putea locui pe ele.

Totul a fost așa până într-o zi. Ceea ce s-a întâmplat în dimineața aceea a fost absolut de

neînțeles. Au văzut de departe armatele așezate în ordine. Un grup de preoți purtând tronul zeului evreilor, șirurile de bărbați pregătiți de luptă. Dintr-odată, au început să se audă sunete puternice, care au făcut să tresară inima locuitorilor. Începea atacul. N-a fost nimic din ceea ce știau despre luptă. Așteptau cu înfrigurare să audă strigătul de luptă, loviturile, însă nu s-a întâmplat nimic. Doar aceste sunete de șofar. Tuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuu! Atât. Au dat roată cetății și au plecat.

Locuitorii din Ierihon au răsuflet ușurați. Zidurile îi pusese pe fugă pe evrei. Clar că nici n-au mai încercat nimic. Veniseră pregătiți de luptă și au plecat rușinați după ce au văzut

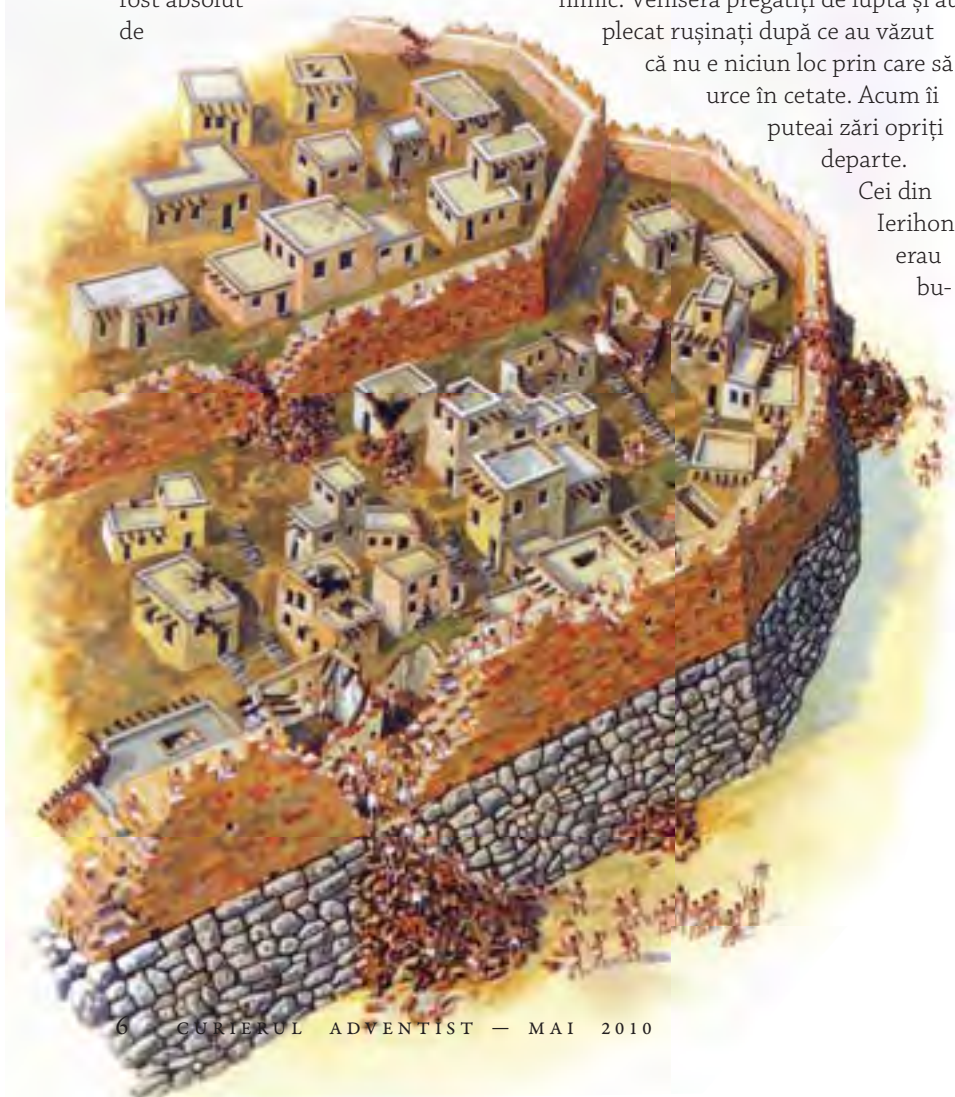
că nu e niciun loc prin care să urce în cetate. Acum îi puteai zări opriți departe.

Cei din Ierihon erau bu-

curoși. Zidurile îi apăsaseră din nou. Cetatea se dovedise încă o dată de necucerit. Chiar dacă ar fi încercuit-o și ar fi asediat-o, tot ar fi rezistat. Aveau rezerve de hrană și apă pentru mulți ani. Izvoare păstrate doar pentru zilele de asediu, cămări pline de alimente păstrate doar pentru zile ca acestea. Primejdia trecuse. E adevărat că se temuseră puțin la început. Se auzise că zeul evreilor, pe care ei îl purtau prin pustie, era puternic, că despicasă marea, că îi înecase pe faraon și oștirea lui. Se temuseră că va distruge zidurile Ierihonului, însă totul era doar o exagerare a vestilor care circulă din gură în gură. A venit noaptea peste Ierihon. Locuitorii cetății s-au culcat liniștiți, neștiind că trecuse prima zi de har.

De partea cealaltă a zidurilor, poporul evreu ducea lupta credinței. Ce ciudat lucrează Dumnezeu! Era împotriva tuturor legilor războiului ceea ce ceruse El. Să pleci la atac, făcând gălăgie. Cum să ataci o cetate făcând zgomot, ca locuitorii ei să știe despre atacul tău? Era de necrezut. De fapt, tot ce se întâmplase era de necrezut. Aceasta era porunca, să meargă cu chivotul înaintea, să sune din trâmbiță, să dea ocol cetății, să nu scoată o vorbă. Și gata! Așa au făcut și nu s-a întâmplat nimic. Părea că ceva e în neregulă. Știau însă că Dumnezeu are planurile Lui, neînțelese. Trebuia să asculte întocmai. Nici măcar nu le dăduse voie să vorbească între ei. Trebuiau să asculte. Și așa au făcut.

A doua zi, de dimineață, locuitorii Ierihonului s-au trezit speriați. Din nou sunetul lugubru al șofarelor. Tuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuu! Tuuuuuuuuuuu!

Așteptau atacul berbecilor care să lovească zidurile. Însă, nimic! S-au adunat să vadă ce se întâmplă. Cei șapte preoți sunând din șofare, preoții purtând tronul zeului evreilor, bărbații înarmați și poporul. Au dat încă o dată roată cetății și au plecat. Victorie! Încă o dată zidurile au biruit. Locuitorii Ierihonului și-au văzut mai departe de treburile lor. Străjile au continuat să se uite la armatele evreilor care se așezaseră în depărtare. S-a lăsat noaptea peste Ierihon. Locuitorii lui nu știau că trecuse încă o zi de har. Dormeau liniștiți.

Doar într-o casă din Ierihon era altfel. În casa femeii Rahav era altfel. Nimeni nu se culcase și toți așteptau cu teamă momentul distrugerii. Femeia aceasta, care fusese rușinea familiei ei, îi strânsese pe toți. Au venit la ea deoarece părea o cu totul altă persoană decât cea pe care o cunoscuseră până atunci. Știau cum era Rahav. Cum se apucase de meseria aceea rușinoasă. Nu mai primise pe nimeni după întâlnirea cu spionii aceia evrei. Să primești și să ascunzi iscoade era ceva ce se pedepsea cu moartea în cetatea Ierihonului. Ea făcuse acest lucru, deși ar fi câștigat mult mai mult dacă îi dădea în vileag. Ceva se petrecuse însă cu femeia. De mult n-o mai văzuseră cu speranță în ochi. Însă acum ceva se schimbaseră. Vorbea cu teamă despre Dumnezeu cel puternic al evreilor. Și ea i-a convins să intre în casa ei. Făcuse un legământ de pace cu poporul și cu Dumnezeu al evreilor. Acești spioni îi promisese că, dacă ai ei stau în casă în ziua atacului, vor fi salvați. Era deja a doua zi și nu se întâmplase nimic. Se zbăteau între credință și necredință. Să mai rămână în casă sau să plece? Parcă nu se întâmpla nimic.

Dincolo de ziduri, în tabăra evreilor, se dădea aceeași luptă a credinței. Lupta așteptării, lupta tăcerii, lupta speranței. Totul părea imposibil. Era oare posibil? Doar să strigi și să cadă toate aceste ziduri? Atât de groase, atât de înalte? Era aproape de necrezut. Ce bine că Dumnezeu le interzisese să vorbească unii cu alții cât timp înconjurau cetatea! Parcă așa, în

tăcere, ascultând sunetul de trâmbiță, aveai timp să te gândești și să te rogi. Semăna cu ziua judecății. Erau tot trâmbițele care sunau la Sărbătoarea Trâmbițelor și anunțau judecata. Părea că vine judecata. Lupta credinței... Grea luptă.

A treia zi au ieșit din nou. Tot ca până atunci. De fapt, nu puteau să schimbe nimic. Trebuia făcut tot ce a zis Domnul. Ziua aceasta și cele care au urmat au fost mai grele. Parcă era și mai greu să taci. Locuitorii cetății Ierihon au ieșit din nou la marginea zidului. De data aceasta a fost rușinos. Cuvintele lor, batjocurile, răsetele. Cum se mai distrau pe seama evreilor! Până și copiii râdeau de ei. Și Domnul le spusese să nu scoată o vorbă. Greu lucru! Cum să nu zici nimic când auzi toate batjocurile? Când vezi că din zi în zi parcă e tot mai rău. Doamne, ce vrei Tu de fapt? Ajută-ne să credem, că e greu!

Seara, locuitorii Ierihonului s-au culcat liniștiți. Se distraseră copios pe seama evreilor. Câte glume și câte cântece și bancuri o să facă de acum pe seama prăpădiților de evrei care doar dau roată cetății. De când era Ierihonul nu mai văzuseră așa ceva. S-au culcat liniștiți și veseli. Nu știau că mai trecuse o zi de har.

Doar în casa lui Rahav lucrurile erau diferite. Era atât de greu să aștepți. Auzeau batjocurile, vedeau că nu se întâmplă nimic, chiar se întrebau dacă nu cumva greșesc. Aveau funia cărămiziei s-o atârne de fereastra casei. Funia cărămiziei a iertării. Așa spusese iscoadele. Când vor vedea funia, vor cruța viața celor din casa aceea. Era însă greu de crezut că cineva va putea să dărâme zidurile mărețe ale Ierihonului. Lupta dintre credință și necredință era atât de grea. În noaptea aceea, au adormit cu greu. Fiecare se gândea la viața lui. Așa au trecut și celelalte seri.

Venise ultima zi. Poporul a pornit încă o dată pe drumul rușinii. Era ziua a șaptea. Toți erau

sătui de cuvintele de batjocură ale celor din Ierihon. În ultimele zile își bătuseră joc și de Domnul. A șaptea. De șapte ori trebuiau să dea roată cetății, apoi să strige. Și Dumnezeu promisese o minune. Încă una dintre minunile Sale. Era atât de greu să crezi. Au mers totuși înainte. Știau că dacă Dumnezeu cere ceva trebuie să faci totul așa cum a zis El. Până la ultima literă. Așa că au pornit înainte.

În cetate era mare veselie. Deja nu se mai temeau de evrei. Pierise orice umbră de amenințare. Va fi la fel ca înainte. Evreii vor ocoli cetatea și vor pleca rușinați. Nu știau că e ultima zi, că nu vor mai intra. De fapt, nu credeau că cineva poate dărâma zidurile Ierihonului. Doar într-o casă era altfel. Doar într-o casă, în lupta dintre credință și necredință, biruise credința. Casa lui Rahav.

Era ultima zi. Au început să ocolească din nou cetatea. O dată, de două ori. *Totul părea la fel.* De trei ori. *Nu se mișca niciun fir de nisip.* De patru ori. *Nicio pietricică, nimic.* De cinci ori. *Doar prin credință.* De șase ori. *Doar Dumnezeu, numai prin El.* A șaptea oară. Strigați! Prin credință, strigați! Și strigătul lor a ajuns până la El și, încă o dată, credinciosii promisiunilor Sale, Dumnezeu rupe perdeaua dintre lumea văzută și cea nevăzută și pătrunde în istoria lumii noastre. În clipa aceea, au căzut zidurile Ierihonului după cuvântul Domnului.

Au pierit toți cei din Ierihon. Au fost nimiciți, pentru că în lupta dintre credință și necredință, în viața lor biruise necredința. Doar într-o casă era altfel. Casa lui Rahav. Ca o dără de sânge, funia cărămiziei atârna pe zidul casei lor. Ca o dără de sânge, semnul legământului, pe ușorii casei lor. Funia cărămiziei, ca o dără de sânge. Atârnată prin credință. Erau mântuiți. Ea și casa ei. Pentru că au crezut și au făcut. Funia cărămiziei a legământului prin sângele Lui. Ca o dără de sânge, funia cărămiziei de la Ierihon mă face să mă gândesc...

Preocupări legate de

KEVIN MORGAN

Cei care caută o experiență mistică/emoțională tind să accepte o sferă largă a experiențelor supranaturale considerate a fi de la Dumnezeu (dacă nu sunt, desigur, evident demonice). La întâlnirile lor, creștinii latră precum câinii sau râd până se prăbușesc la podea.

După ce a terminat perioada de detenție, Jim Bakker a ajuns la constatări uimitoare cu privire la tipul de religie pe care o promovase. „Unul dintre lucrurile cu privire la care trebuie să-i avertizez pe oameni este acela că, dacă ne îndrăgostim de minuni – dacă ne plac semnele și minunile –, suntem pregătiți pentru apariția *anticristului* și nu a lui *Isus Hristos*.”

Apoi a legat afirmația lui de prezicerea referitoare la profeții falși care fac semne și minuni înșelătoare (Marcu 13:22) și de prezicerea cu privire la duhurile de demoni care fac minuni pentru a înșela întreaga lume (Apoc.16:4). Bakker a concluzionat spunând că, în loc să-i învățăm pe oameni să caute miraculosul, „trebuie să-i ajutăm să-L iubească pe Isus”.

Jim Bakker are dreptate. Dumnezeu nu ne-ar fi dat avertizarea în Scriptură dacă nu ar fi fost posibil ca „până și cei aleși” să fie înșelați (Marcu 13:22). Trebuie să-i învățăm pe creștini să se sprijine pe Isus Hristos și pe Cuvântul Său, nu doar pe propria experiență.

Este această subliniere împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu?

Oricât ne-ar intriga aceste noi forme religioase, căutătorul sincer al adevărului trebuie să se întrebe: „Ar trebui creștinul să vadă în misticism o ușă deschisă spre o experiență mai profundă cu Dumnezeu?” Iar referitor la înșelăciunea de la sfârșitul timpului, să ne întrebăm: „Este misticismul modern răspunsul la experiența unică pe care Cuvântul lui Dumnezeu o prezice pentru momentul dinaintea revenirii Sale?”

Profetul Ioel descrie, într-adevăr, o învioreare adusă de Duhul Sfânt, care va exista înainte de sfârșitul tuturor lucrurilor. „După aceea, voi turna Duhul meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu, în zilele acelea.” (Ioel 2: 28,29)

Dumnezeu dorește în mod evident să adâncească experiența acelora care Îl iubesc, iar formalismul rece fără puterea Duhului este nefolositor și chiar mai rău. „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine..., având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” (2 Tim.3:1,2,5)

Opusul acestei forme de evlavie este prezentat de Ellen White când descrie redeșteptarea evlaviei de la început, care va fi văzută înainte de revenirea Domnului nostru: „În ciuda decăderii pe scară largă a credinței

și evlaviei, există adevărați urmași ai lui Hristos în aceste biserici. Înainte de îndeplinirea judecăților finale ale lui Dumnezeu asupra pământului, va avea loc în poporul lui Dumnezeu o așa *redeșteptare a evlaviei de la început*, cum nu a mai fost întâlnită din vremea apostolilor. Duhul și puterea lui Dumnezeu vor fi turnate peste copiii Săi.” (*Tragedia veacurilor*, p. 464; sublinierea autorului)

Îi va cuprinde această redeșteptare pe advențiști odată cu celelalte confesiuni creștine? „Mulți oameni, atât pastori, cât și laici, vor accepta cu bucurie acele mari adevăruri pe care Dumnezeu le-a pregătit să fie proclamate în acel timp, în scopul de a pregăti poporul Său pentru cea de-a doua venire. Dușmanul sufletelor

e căutarea misticului

dorește să zădărnicească această lucrare; și, înainte ca această mișcare să apară, el va încerca să o împiedice prin introducerea unei contrafaceri. În acele biserici pe care le poate aduce sub puterea sa înșelătoare, *el va face să pară că este revărsată binecuvântarea lui Dum-*

nezeu; se va manifesta ceea ce se va crede a fi un mare interes religios. Mulțimile vor tresălta la gândul că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ele, în vreme ce lucrarea aceasta aparține unui alt duh. Sub o mască religioasă, Satana va căuta să-și extindă influența asupra lumii creștine". (Ibidem; sublinierea autorului)

Dumnezeu anticipează un popor care să aibă o relație apropiată cu El, dar nu trebuie să căutăm să-L cunoaștem doar

prin intermediul sentimentelor noastre subiective. Există un mare pericol în căutarea unei relații cu Dumnezeu bazată în principal pe experiență, fără principiile și recomandările obiective ale Scripturii întipărite în inima noastră prin Duhul Sfânt.

Există un aspect mai sinistru al nesocotirii rațiunii din dorința unei experiențe imediate cu Dumnezeu? „Redeșteptările populare sunt prea adesea realizate prin apelul la imaginație, prin stimularea emoțiilor, prin satisfacerea dorinței după lucruri noi și uimitoare. Converteții astfel câștigați au doar o mică dorință de a asculta de adevărul biblic, un mic interes față de mărturia profeților și a apostolilor. Dacă un serviciu divin nu are nimic senzațional, nu este atractiv pentru ei. Mesajul care apelează la judecata lipsită de pasiune nu trezește niciun răspuns. Avertizările simple ale Cuvântului lui Dumnezeu, legate direct de interesul lor veșnic, nu sunt luate în seamă.” (Ellen White, *Redeșteptarea și dincolo de ea*, Review and Herald, 1972, p. 9)

Două recomandări practice

Dar ce putem spune despre devoțiunea personală a creștinului? Cum poate acesta să aibă o relație apropiată cu Dumnezeu fără să fie tulburat de acest subterfugiu hiperexperiențial?

Mai întâi este important să ne ancorăm meditația în Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. Biblia spune: „Cât de mult iubesc Legea Ta! Toată ziua *mă gândesc* la ea!” (Psalmi 119:97; sublinierea autorului). Iată aici primul

scop al Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul știe că tendința noastră omească este aceea de a fi atrași spre lucrurile care ne distrug. El dorește să strângem Cuvântul Său în inima noastră (Psalmi 119:11) ca temelie a întregii meditații creștine.

Ce rol are imaginația, dacă are vreunul, în meditația creștină? Imaginația sfințită pe care trebuie să o folosim este limpede cea descrisă în termeni foarte practici: „Ar fi bine să ne luăm zilnic o oră pentru contemplarea vieții lui Hristos. Ar trebui să ne gândim la ea punct cu punct și *să lăsăm ca imaginația să prindă fiecare scenă*, în special cele finale. Zăbovind astfel asupra marelui Său sacrificiu pentru noi, încrederea noastră în El va fi mai statornică, dragostea față de El va fi sporită și vom fi tot mai mult pătrunși de Spiritul Său. Dacă vom fi mântuiți în final, trebuie să învățăm lecția pocăinței și umilinței la piciorul crucii.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 83)

Trebuie să verificăm experiența noastră în lumina Bibliei: „Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” (2 Cor. 10:5)

Să căutăm *adevărul* sau *experiența*? Dacă dorim să căutăm experiența, vom găsi experiența, deși nu va fi cea care se bazează pe adevăr. Dacă vom căuta adevărul, vom găsi adevărul și experiența autentică care îl însoțește.

Articol apărut în revista
Ministry, februarie 2005
Traducere: Romică Sirbu

BOLNAVII FERICITI

HANNA BOTA

Eultima mea seară pe insula Tanna. M-am plimbat cu pirogile pescarilor, am ascultat cântecele lor guturale, jalnice uneori, ritmate și fierbinți alteori, am mâncat pește fript sau fiert în lapte de cocos, le-am ținut copiii în brațe, am predat câteva ore la școală, am vizitat satele sărăcicioase. Pielea mea miroase a fum, hainele mele sunt șifonate ca ale lor – nimeni nu are vreun fier de călcat, îmi încarc aparatele la generatorul de la școală, acolo au unul solar. Le-am vizitat și consultat bolnavii, ne-am rugat împreună lui Dumnezeu pentru sănătate, le-am împărțit toate medicamentele și nu mai aveam. Începând de sâmbătă după-amiază, când am mers împreună cu Lakin și soția lui, Labo, ca să ne rugăm pentru bolnavi, a început un mare interes pentru însănătoșirea prin rugăciune. Am fost la un paralytic, era culcat pe o rogojină într-o colibă murdară, era complet gol, acoperit puțin cu o pătură sfărțecată de uzată ce era și subțiată, că se vedea prin țesătură. Omul nu avea nicio undă de tristețe pe chip. Trăia din mila fraților, cumnatelor, i se aducea câte un blid de mâncare, câte un taro fiert sau copt, dar era atât de slab, încât câteva înghițituri îi erau suficiente o zi întreagă. Ne-am rugat pentru însănătoșire; modelul de rugăciune practicat de gazdele mele era în grup, toți deodată, cu voce tare și mâinile

puse peste bolnav. Nu am încercat să schimb nimic, nu forma conta, ci esența, credința. Așa că eu m-am rugat în limba română, profesorul în engleză, bolnavul în bislama (deoarece locuise ani de zile în capitala Port Vila și îi era mai ușor), iar Labo se ruga cu voce tare, dominându-ne pe toți cu inflexiunile ascuțite ale vocii ei, în taneză, dialectul insulei. Omul era foarte mulțumit – ne-a explicat că nu contează dacă nu se mai însănătoșește, era foarte încrezător că viața lui e bine cum a fost și este. Nu era niciun pic revoltat, doar avea pace în suflet. Dar de acolo am plecat în sat și ne-am rugat pentru alții; știind că sunt și eu acolo, au venit cu bolile lor, de parcă prezența mea însemna vindecare. O femeie acuza dureri abdominale, fusese la oraș, la medic, i-au spus că are probleme cu organele interne, dar nu avea bani pentru tratament sau internare, așa că ne-am rugat. A doua zi, femeia ne-a transmis că durerile au dispărut total. Nu a fost singurul caz care a reclamat vindecare, eu nu am urmărit în mod special efectul rugăciunilor, algocalminul pe care l-am împărțit (altceva nu aveam pentru durere) și-a făcut efectul imediat asupra celor care au luat, corpul lor era la primul contact cu antialgicele, așa că era normal să funcționeze, dar am dat și medicamente de tuse pentru durere,

contând pe efectul placebo, care a funcționat din nou. Când n-am mai avut medicamente, am rămas doar să ne rugăm, pentru că bolnavi tot mai erau. Eram conștientă că, dacă e nevo

ie de vindecare, doar Dumnezeu poate face ceva în mijlocul atâtor lipsuri, așa că nu m-am mirat când am auzit că s-au vindecat.

Copiilor nu le mai este teamă de culoarea pielii mele, mă urmează cirea-

dă oriunde mă duc, îmi fac servicii întrecându-se unul pe altul, îmi cară bagajele, îmi culeg flori, mi le agață în păr, fetele mă piaptănă, băieții îmi culeg nuci-de-cocos, mi le sparg și mă servesc cu miezul dulce sau îmi dau să beau suc dulc-acrișor să-mi țină de sete; marea majoritate doar mă privesc rușinați, dar veșnic curioși în a mai fura o privire. Fetele îmi mărturisesc cu jenă că le place mult pielea mea și ar dori și ele să aibă pielea albă și părul lung, mă mângâie discret. Am împărțit o parte din hainele mele, le-am dat agrafele, oglinjoara, Labo a dorit foarte mult să-i dau penseta, de obicei femeile sunt foarte păroase, inclusiv pe față, văzând cum funcționează penseta se gândește că poate și eu am aceeași problemă și mă întreabă cu speranță: „Pot să am și eu pielea ca tine dacă folosesc penseta?” „Nu, nu chiar ca mine, dar încearcă și vezi”, o încurajez.

E ultima mea zi pe Tanna. Labo îmi reamintește des, apoi lăcrimează. Sunt foarte sensibili la despărțiri. Așa a fost și când am plecat de pe insula Moso. S-au trezit de dimineață de la 5 ca să îmi

cânte pe plajă cântecul de despărțire. Plângeau!

Fuseam cu ei doar 3 zile și ei plângeau.

Nici nu știu ce puteau plânge după mine. Ne cunoșteam atât de puțin. Plângeau pur și simplu plecarea.

Ei nu pleacă, ei se întorc întotdeauna, e prea mic spațiul ca să plece cu adevărat, iar plecarea mea definitivă era o sfârșiere pentru ei.

Așa am perceput. Acum, Labo plânge pe înfundate. I-am explicat că nu are rost să se gândească la mâine, hai să ne bucurăm că e azi, așa că acum

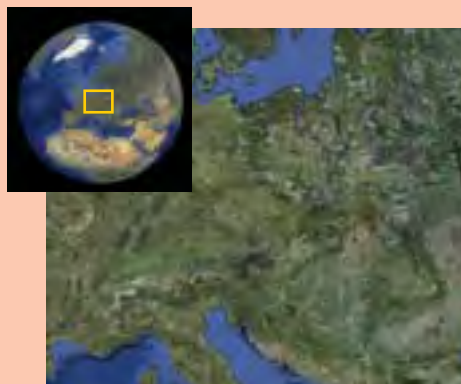
rădea în timp ce plângea.

A început și Noa să plângă. Femeile în bucătăria lui Labo gătesc ultima cină de despărțire – va veni întreaga familie să mănânce și mulți alții din sat. Tăiaseră o găină – mare serbare se mai pregătea! Am încercat să ripostez, să-i explic să nu facă o cheltuială așa de mare, dar nici nu voise să audă. „Cum să nu, e ultima ta zi, mâine vei pleca!”

Va urma

Să ne cunoaștem familia adventistă...

CEHIA

Așezată între Germania, Austria, Slovacia și Polonia, Republica Cehă are un teritoriu cât o treime din România și o populație ce depășește cu puțin 10 milioane de locuitori. Cuprinde trei regiuni istorice: Boemia, Moravia și o parte a Sileziei. Istoria țării este legată multă vreme de Imperiul Austriac, din care a făcut parte până în anul 1918, când s-a format o republică independentă, Cehoslovacia, prin unirea provinciilor cehe cu cele slovace, un mariaj încheiat la 1 ianuarie 1993 cu „Divorțul de catifea”.

Poziționată strategic, la intersecția unor drumuri comerciale importante, Cehia a cunoscut nu doar o viață economică efervescentă. Religia creștină va îmbrăca aici formele cele mai diverse. Aici, vor predica misionarii greci Chiril și Metodiu, de aici se va ridica Jan Hus și mișcarea ce îi va purta numele și tot aici contrareforma catolică va reuși instalarea unui pol romano-catolic important.

Casa de editură adventistă din Hamburg a început să tipărească încă din 1890 literatură în limba cehă. În același an, un baptist din Hamburg o va citi, se va convinge de doctrina adventistă și va începe să traducă el însuși pentru editură. Numele lui e Antonim Simon. El se va întoarce în Boemia și, împreună cu familia sa, va fi unul dintre cei mai activi misionari de aici. Totuși prima campanie misionară va fi ținută în Praga abia în anul 1901, după care se va înființa prima biserică adventistă cu 20 de membri. Biserica a crescut rapid, în ciuda opoziției atât din partea autorităților austro-ungare, cât și, mai apoi, din partea celor comuniste, acestea din urmă ținând bisericile adventiste închise în perioada 1952-1956.

În prezent, aici sunt peste 7.600 de membri adventiști, numărul lor fiind în creștere la ultimul raport statistic. Și încă un amănunt statistic – sunt 60 de pastori, 13 misionari și 50 de colportori. Anul acesta, Biserica Adventistă din Cehia va comemora 90 de ani de educație adventistă, acesta fiind unul dintre mijloacele importante prin care speranța adventă atinge inimile oamenilor de aici.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Organiz

publicului povestea cântărețului din sitar, care a venit pe scenă pentru a susține un concert. După o bucată bună de timp, maestrul de ceremonii anunță finalul concertului. Îngrozit, muzicianul exclamă: „Am pierdut ocazia. Mi-am folosit timpul acordând instrumentul și cântecul pentru care venisem a rămas necântat.”

LOWELL C. COOPER

Povara obsesiei de a fi ocupat este văzută printre noi ca o emblemă a importanței. Cultura liderului modern sugerează că ești obligat să-ți cultivi reputația de a fi ocupat. Un fost coleg spunea că, pentru a realiza aceasta, trebuie neapărat să porți o servietă și să mergi repede.

E relativ ușor să fii ocupat și, pentru cei mai mulți dintre noi, cu cât finalizezi mai puține lucruri, cu atât vei fi mai ocupat.

Să începem prin a lămuri că eficiența izvorăște din organizarea cu intenție a timpului, a sinelui, a spațiului și a materiei.

Ignorând oricare dintre aceste patru componente, vei putea să fii mereu ocupat fără să realizezi mare lucru. La urma urmei, trebuie să ne amintim că „munca este cel mai mare lucru de pe lume, așa că mereu ar trebui să păstrăm câte ceva din ea pentru ziua de mâine”. Amenințările la adresa obsesiei de a fi ocupat pur și simplu vin, în primul rând, din partea oricărui efort susținut de a prelua controlul asupra timpului, a propriei persoane, a spațiului și a materialelor. Poate că ar merita să examinăm fiecare dintre aceste amenințări mai îndeaproape.

Organizarea timpului

Marelui poet indian Rabindranath Tagore îi făcea plăcere să spună

Pozițiile de conducere sunt locuri în care se intersectează organizatoric informația, consultarea, deciziile și comunicarea. În consecință, există o tendință covârșitoare – o puteți numi absorbire, dacă vreți – ca liderul să devină victima agendelor, intereselor și așteptărilor altora.

Simțământul covârșitor al obsesiei de a fi ocupat se diminuează în mod cert când îți dai osteneala să păstrezi o agendă. Pentru a fi de folos în îndeplinirea lucrului, o agendă ar trebui să-ți permită să vizualizezi, cel puțin pe o lună, programarea tuturor întâlnirilor, a termenelor-limită, a sarcinilor. Agenda pentru informații trebuie să fie portabilă și la îndemână.

Dar, dacă scopul real este doar acela de a fi ocupat, ar trebui să păstrezi agende în mai multe forme: o formă scrisă de mână, o versiune de computer și una descărcată pe palmtop (PDA). În felul acesta, vei fi nevoit să petreci mult timp ca să-ți dai seama care dintre ele are cea mai precisă informație și care trebuie actualizată. Cu puțin exercițiu, numai această activitate se poate apropia de o slujbă cu jumătate de normă.

O persoană care nu înțelege importanța obsesiei de a fi ocupat va fi precaută în programarea lucrurilor în agendă. Sarcinile mari sunt împărțite într-o serie de pași succesivi. Sarcinile care necesită gândire intensă și concentrare sunt programate la cele mai productive ore ale zilei. Intervale de timp liber sunt incluse în program. Sarcinile de rutină, cum ar fi plata

facturilor sau efectuarea socotelilor financiare sunt programate la intervale regulate de timp în cursul lunii. Treburile de făcut în afara biroului sau a locuinței vor fi grupate astfel încât să rezolve mai multe la un singur drum.

Din nefericire, persoana care își dă toată osteneala ca să păstreze un calendar așa cum se cuvine nu va experimenta fiorul adrenalinei. Probabil că nici nu va avea rezervări suprapuse, conflicte de programare sau nu i se va aminti deodată de un termen-limită iminent. Astfel de oameni își vor face treburile zilnice într-un ritm cumpănit. Oamenii ocupați, pe de altă parte, se învârt vârtos din zori și până seara și țopăie frenetic în repetate rânduri de la un capăt la altul al zilei. Proasta organizare a timpului se maschează ușor cu obsesia de a avea activitate.

Când înveți să-ți placă obsesia de a fi ocupat, de-abia aștepti următorul telefon, e-mail sau SMS. Cei care încă nu realizează valoarea faptului de a părea mereu ocupați impun o disciplină severă modului în care răspund la telefoane și la e-mailuri. Doar pentru că telefonul sună nu înseamnă că el e mai important decât treaba pe care o faci în acel moment. Desi-

Organizarea vieții

gur, dacă ai misiunea de a răspunde la telefon, ai face bine să răspunzi încă de la primul semnal.

Persoanele care duc lucrurile la capăt folosesc cu înțelepciune mesageria vocală – pun întrebarea, lasă informația, rezumă scopul apelului și arată care este timpul cel mai potrivit pentru ca cealaltă persoană să sune, în cazul în care este necesară continuarea conversației. O secretară bună care filtrează apelurile poate să jefuiască frenezia activității zilnice. Jocul cu apelurile nereușite este pentru persoanele cărora le place să se simtă copleșite cu treburi mereu pe jumătate terminate.

Organizarea propriei persoane

A pune semnul echivalenței între obsesia de a fi ocupat și importanța reală este o înșelătorie. Și mai important, este o înșelătorie în general nedisputată în epoca noastră, fascinată mai degrabă de imaginea succesului decât de esența lui. Cea mai dificilă disciplină într-un rol de conducere, în special spirituală, este rezervarea timpului personal pentru dezvoltare și meditație. Tentația e să fii vizibil, disponibil și indispensabil – creând astfel imaginea unei vieți de

mare sacrificiu. Imaginea de persoană foarte ocupată este o spoială foarte subțire în conducerea spirituală. Mai devreme sau mai târziu, descoperi că esența vieții publice se dezvoltă din ceea ce se întâmplă în viața particulară a conducătorului.

Gordon MacDonald a descoperit câteva detalii ingineresti într-o carte veche despre uriașa construcție subterană care susține Podul Brooklyn. Ulterior, MacGordon a notat aceste observații în jurnalul său: „Podul Brooklyn rămâne o arteră principală de transport în orașul New York astăzi, deoarece, cu 135 de ani în urmă, inginerul-șef și echipa lui de construcție au consacrat cele mai perseverente și mai îndrăznețe eforturi ale lor acolo unde nimeni nu le putea vedea: la baza pilonilor, dedesubtul suprafeței de apă. Este încă o ilustrație a unui principiu veșnic al conducerii: munca făcută sub apă (în sufletul conducătorului) hotărăște dacă acel conducător va rezista sau nu probei timpului și provocărilor. Munca aceasta se cheamă închinare, devoțiune, disciplină spirituală. Se face în tăcere, acolo unde nimeni nu vede, decât Dumnezeu.”

„Astăzi se pune mare accent pe elemente ale conducerii, precum viziune, strategie de organizare și 'simțul pieței' în cadrul mesajului cuiva – lucruri care toate sunt excelente (aș fi vrut să fi auzit de ele pe când eram tânăr). Dar, dacă totul se rezumă la ce se află deasupra apei, suntem pe cale de a fi martorii unei prăbușiri a conducerii pe toate nivelurile, în următorii ani. Este posibil ca lideri dăruți, cu abilități înăscute remarcabile și cu farmec personal, să fie predispuși la colaps în ceea ce privește caracterul, relațiile lor fundamentale, centrul credinței lor, din cauză că n-au învățat că nu poți (sau n-ar trebui) să clădești deasupra apei, până când nu ai o bază solidă sub ea.”

Un alt avantaj al posturii de om ocupat este acela că activitatea ta

poate să pară foarte asemănătoare cu activitatea Domnului Hristos. Isus Însuși a fost un om ocupat și un om de acțiune. Uneori era atât de ocupat, încât nu avea timp nici să mănânce. „Isus le-a zis: 'Veniți singuri la o parte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin'. Căci erau mulți care veneau și se duceau, și ei n-aveau vreme nici să mănânce.” (Marcu 6,31, CNS)

Pentru a duce lucrurile la bun sfârșit este nevoie de existența unor perioade de odihnă și refacere a sufletului. Lucru evident din propria Sa viață, Isus a văzut viața activă combinată cu odihnă, închinare și meditație.

Așadar, întreaga chestiune se reduce, în cele din urmă, la întrebarea: Cât de mult trebuie să fac din toate acestea? Care sunt proporțiile recomandate de îndatoriri, devoțiune și relaxare în viața unui conducător spiritual? Trebuie să admit că nu dețin răspunsul – cel puțin nu unul gen formulă, care să prescrie o oră din aceasta și cinci din cealaltă sau viceversa. S-ar putea să fie mai mult o chestiune de efecte decât una de timp.

Mai mult încă, am mai putea spune că, dacă viața ta este chinuită de griji, frustrare, critici și dorința de a controla pe altcineva, atunci îi lipsește ingredientul indispensabil. Relația ta cu Dumnezeu a fost întreruptă atât de mult, încât nu mai există loc pentru umilință în comportament și răbdare în spirit. Știi când ai avut suficient timp pentru devoțiune personală, nu trebuie să-l măsoari cu ceasul. O relație cu Isus Hristos cere timp, dar nu timpul este ingredientul său esențial. Aici este punctul în care multe persoane sincere pot da greș – să se încreadă mai mult în timp decât în Domnul.

Lowell C. Cooper este vicepreședinte al Conferinței Generale

Articol preluat din revista
Ministry, iulie-august 2005
Traducere: Benjamin Chircan

„Eu dau propășirea și aduc restriștea”

*Eu dau propășirea și aduc restriștea,
Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.*

Isaia 45:7

REMUS BENȚA

Profetul Isaia declară că propășirea și restriștea sunt lucruri care se află în mâinile lui Dumnezeu. Atunci când discutăm despre propășire și restriștea ne putem referi la persoane, familii, societăți comerciale, administrații locale, instituții, țări, continente. Binecuvântarea și blestemul nu sunt același lucru cu propășirea și restriștea, deși în anumite situații sunt confundabile și greu de separat.

Toiagul și nuiua sunt elemente pe care Dumnezeu le folosește pentru formarea caracterului și, tot așa, propășirea și restriștea sunt elementele folosite pentru educarea și formarea administratorilor, indiferent de volumul a ceea ce ei administrează sau de obiectul activității lor.

Deși atunci când vorbim despre toiag ne simțim mai confortabil, pentru că exprimă puterea, conducerea, conferă siguranță și ocrotire, totuși, în aceeași măsură, este nevoie și de nuiua, care provoacă durere atunci când suntem atinși de ea, dar despre care Scriptura ne spune, în Psalmul 23, că ne mângâie. Nuiua folosită de Dumnezeu dă echilibru, vigilență, reînviore, îndreptare. Împreună cu toiagul, ea formează un caracter pentru viața veșnică.

Asemenea toiagului, propășirea asigură confort. În administrare, existența belșugului este imediat asociată cu binecuvântarea, cu semnul unei relații bune cu Dumnezeu. Propășirea ne dă siguranță, putere, posibilități de dezvoltare.

Când apar însă vremurile de restriște, acestea dor, creează insomnii, nesiguranță, incertitudine, dar Scriptura spune că Domnul e Cel care le „aduce” și pe acestea.

Propășirea și restriștea, deși diferite, sunt inseparabile și, deși le

percepem și ne raportăm diferit la fiecare dintre ele, sunt la fel de necesare pentru formarea administratorilor. Ele sunt în mâna lui Dumnezeu, fiind administrate de El, singurul care ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

„Încolo”, frații mei administratori, „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4:8)

ASI România (*Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă*) este o asociație creată cu scopul de a sprijini misiunea canalizată în domeniile educațional, social, medical și evanghelistic. Este o asociație creată nu numai pentru vremuri de propășire, ci și pentru vremuri de restriște.

Anul 2009-2010 este un an de scădere economică, dar, deși suma colectată pentru proiecte este mai mică decât în anii anteriori, este cu mult mai valoroasă, deoarece „Domnul face toate aceste lucruri”.

Suntem fericiți că, în anul 2009, unul dintre proiectele majore și deosebit de importante susținute de către ASI a fost realizat, astfel încât am putut participa cu emoție la inaugurarea celui de-al doilea centru de sănătate din țara noastră, Centrul de Sănătate de la Podiș, din județul Bacău. La realizarea acestui proiect, ASI România a participat pe parcursul anilor cu o sumă totală de aproximativ 700.000 lei.

În anul 2009-2010, ASI susține un număr de 28 de proiecte, a căror valoare totală va atinge suma de 664.900 lei.

Vă aducem la cunoștință cu plăcere faptul că ocazia anuală de întâlnire și de părtășie, Convenția Națională ASI,

va avea loc în perioada 1-2 octombrie 2010, în orașul Craiova. Acest eveniment, pe care îl pregătim în fiecare an cu mult drag, se adresează oricărui membru al bisericii, oricine dorește să participe fiind bine-venit.

De asemenea, aducem în atenția celor interesați faptul că perioada de depunere a proiectelor în vederea obținerii unei finanțări în anul 2011, va fi în intervalul mai-iulie 2010. Depunerea proiectelor se va face online, pe site-ul nostru, www.asiromania.ro, completând cererea de finanțare.

Suntem fericiți că, la acest moment, ASI reunește un număr de 137 de membri de pe întreg teritoriul țării, fiind filiala ASI Europa cu cel mai mare număr de membri.

Oricine este interesat să obțină informații suplimentare sau să devină membru ASI România, ne poate contacta la numărul de telefon 0265.320.548 sau poate completa online cererea de înscriere ca membru în cadrul asociației.

Vă anunțăm cu bucurie că, începând din acest număr al revistei *Curierul Adventist*, ne vom întâlni mult mai des. Ne bucurăm că avem privilegiul de a vă însoți începând de acum în lectura dumneavoastră lunară a *Curierului Adventist*, prin această nouă rubrică din cadrul revistei, în care dorim să împărtășim misiunea noastră, noutăți legate de proiectele aflate în curs de desfășurare și de evenimentele pe care le organizăm și să vă transmitem credința noastră că, unindu-ne eforturile, vom putea aduce la îndeplinire misiunea pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o.

Cu dragoste frățască,
Remus Bența, președinte ASI România

Roagă-te, făcând binele!

ADALBERT GHEJAN

Cazuri reale. Participam la unul dintre momentele triste din viața bisericii, înmormântarea unui frate de credință. Speranța adventă, nerostită, se simțea încă, deși durerea, lacrimile și plânsul erau și ele omniprezente. Chiar peste drum, exact în acel moment, începea o nuntă. Preț de câteva clipe, am fost martorul amestecului sinistru al bucuriei și tristeții, al plânsului și veseliei.

Alt caz. Într-o zi, la ieșirea din secția de terapie intensivă, două asistente medicale împărțeau vești familiilor despre cei aflați în blocul operator: „...se va face bine” și „...ne pare rău, nu a rezistat!” Din nou am fost martorul imaginii care poate fi reprezentativă pentru tabloul întregii planete: oameni care plâng și oameni care (încă) se bucură.

Cuvântul de ordine lansat de Biserica Adventistă din România pentru perioada următoare este: „Roagă-te și lucrează!”. Biblia și Spiritul Profetic ne învață că fără rugăciune nu avem sorți de izbândă. Prezența rugăciunii în viața noastră – respirația sufletului, comunicarea cu Tatăl, sursa vieții și Viața însăși – este ceea ce va face diferența între putere și slăbiciune, succes și eșec.

„Rugați-vă neîncetat!” (1 Tes. 5:17) este îndemnul inspirat. Satana însă știe aceasta și pregătește două ispite: fără prea multă rugăciune și/sau fără a mai lucra după ce te-ai rugat. Însă „cât este ziua” trebuie „să lucrăm lucrările” Celui care ne-a trimis. Se pune atunci întrebarea: Care este prima lucrare pe care trebuie să o facem după ce ne-am rugat?

„Faceți-i pe alții fericiți! Aceasta este prima voastră lucrare.” (Ellen White, *Review and Herald*, 7 aprilie 1904)

Cum putem face aceasta? Nu te poți duce la cineva și, doar prin forța imperativului, să-i spui: „Fii fericit!”, așteptând apoi să vezi schimbarea. A face pe cineva fericit implică acțiune, lucrare, muncă și, de multe ori, chiar trudă. A-i face fericiți pe oamenii de lângă noi înseamnă să ne amestecăm printre ei, să le arătăm compasiune, să încercăm să le acoperim neajunsurile și să le câștigăm încrederea.

„Faceți din lucrarea lui Hristos exemplul vostru. El era bun cu toți. Mergea din casă în casă vindecându-i pe bolnavi, hrănindu-i pe cei flămânzi, mângâindu-i pe cei întristați, ușurându-le suferințele celor apăsați, vestind pace celor nenorociți.” (Idem, *Special Testimonies*, Seria B, nr. 8, p. 31, 32)

Fie lucrând în mod organizat și concentrat prin instituțiile bisericii

– dezvoltând centre de zi, centre de noapte, cantine sociale, oferind consiliere, cluburi de sănătate, centre de re-socializare, programe de alfabetizare etc. –, fie în mod individual – îngrijindu-ne de vecinii noștri, vizitându-i pe cei bolnavi și oferindu-le un consult medical, oferind hrană caldă celor săraci, copiilor, meditații școlare, celor dependenți, seminare antifumat, gospodinelor, rețete vegetariene etc. –, toate acestea și multe altele ne pot apropia de „lucrarea principală a Domnului Isus, care a fost aceea de a le sluji celor săraci, nevoiași și ignoranți.” (Idem, *Review and Herald*, 9 mai 1912)

Roagă-te și lucrează! Roagă-te pentru putere și lucrează cu putere. Poate că încă mai considerăm implicarea în lucrarea socială ca fiind o „cocoșă” pe care suntem nevoiți să o purtăm, dat fiind specificul nostru creștin. Închei cu un gând inspirat: „Când națiunile vor fi adunate înaintea Lui, vor exista doar două clase, iar destinul lor veșnic va fi determinat de ceea ce au făcut sau au neglijat să facă pentru El în persoana săracului și a suferindului.” (Idem, *Hristos, Lumina lumii*, p. 637)

De unde să începem? Ce să facem? Prima dată un ucenic se va ruga. Apoi va trece la acțiune. Unde? „Câmpul nostru de lucru este tot atât de întins ca al Domnului. Lumea este plină de oameni care au nevoie de slujirea noastră. Cei săraci, cei nevoiași, cei ignoranți se găsesc peste tot.” (Idem, p. 651)

Ajutându-i în „Sabatul al III-lea” facem un lucru bun. Să nu uităm însă că zilnic „niciunul nu pleca de la El fără să primească ajutor!” (Idem, *Secretele fericirii și ale sănătății*, p. 5)

Astăzi, lumea plânge și râde. Unii dintre cei care astăzi râd, în curând vor lăcrima. Pentru Dumnezeu, lacrimile înseamnă oportunități. Pentru oameni, cazuri sociale. Cazuri reale.

Între „vremea mea”

ROBERT MANDACHE

Într-un târziu, ochii i s-au deschis somnoroși, trădând dorința de a mai zăbovi ceva vreme sub pătura caldă. De la înălțimea celor aproape nouă ani aruncă o privire iscoditoare pe fereastră și lansă în eter primul mesaj al acelei zile: „Uff, iarăși ninge!” Nu știu exact ce anume m-a făcut să zăbovesc asupra constatării cu pricina. Negativismul atât de matinal, patosul declarației sau poate, mai degrabă, nefirescul acestei afirmații al cărei emițător avea 9, nu 90 de ani.

„Pe vremea mea”, fiecare ninsoare era un nou motiv pentru exclamații de genul: „Uraaa, ninge!” Astfel am ajuns la subiectul unei noi meditații în care „vremea mea” și „a lui” sau „a lor” sunt puse – pentru a câta oară – față în față, comparate și judecate, invariabil în favoarea celor trecute.

În încercarea de a găsi puntea între „vremi”, am lăsat să-mi treacă prin fața ochilor scenele istoriei biblice în care, pentru mii de ani și cine mai știe câte generații, aceleași valori au făcut din oameni obișnuiți (de cele mai multe ori tineri) eroi demni de paginile sacre. Această trecere mi-a descoperit un singur lucru. Răspunsul căutărilor mele nu se poate găsi la ei, la mine ori la alții, ci doar la El, Cel care există dincolo de „vremile” noastre. Acesta ar putea fi și unul dintre motivele care au stat la baza unui studiu aprofundat al Bibliei și al Spiritului Profetic împreună cu echipa de pastori de tineret din cadrul Conferinței Muntenia, pentru a descoperi sau redescoperi împreună acele elemente esențiale care, odată puse la temelia lucrării cu copiii și tinerii,

îi vor ajuta să treacă (ne vor ajuta să trecem) dincolo de limitele măsurate în ani, în rândul eroilor demni de paginile sacre. Descoperirile făcute au fost apoi „topite” în structura perioadelor de lucru, subiect despre care aș dori să scriu în rândurile de mai jos.

Ne-am hotărât să începem cu „Dezvoltarea deprinderilor spirituale”, aceasta fiind și tema generală a anului de lucru 2009-2010. *Rugăciunea, studiul Cuvântului, mărturisirea* sunt cele trei ingrediente esențiale, pe care am considerat potrivit să le așezăm la început, domenii mari cărora li s-au alocat câte trei luni în calendarul activităților de tineret, începând din octombrie până în iunie (inclusiv) când, odată cu venirea vacanței, vom trece la „recapitulare”. Atât la nivelul Conferinței, cât și la nivelul județelor, districtelor și comunităților locale, am încurajat implementarea acelor programe și desfășurarea acelor proiecte care să conducă la atingerea obiectivului propus pentru această perioadă: dezvoltarea deprinderilor spirituale.

Pentru anul 2010-2011, am dori să ne centram pe tema „Dezvoltarea caracterului”, anul 2011-2012 va fi anul „Dezvoltării personale” (cu accent pe dezvoltarea și folosirea talentelor date de Dumnezeu, dar și a celorlalte daruri, cum ar fi sănătatea), iar anul 2012-2013 am dori să-l consacram „Dezvoltării relațiilor salvatoare”, adică misiunii.

Conștienți fiind că aceste planuri nu pot aduce roade decât cu sprijinul pastorilor, liderilor de tineret și al instructorilor din cadrul diferite-

lor programe (licurici, exploratori, companioni), ne-am propus să avem ca prioritate cultivarea acelor relații care să ne ajute să fim din ce în ce mai motivați și mai bine instruiți în vederea unei lucrări eficiente pentru copii și tineri. Pe lângă corespondența periodică, am lăsat în urmă trei convenții de motivare și planificare, ce au avut motto-ul: „Ne ținem de Cuvânt.” Maturitatea, determinarea, entuziasmul celor aproximativ 150 de participanți la aceste convenții ne-au oferit încurajarea că, dincolo de planuri și idei, ne vom bucura de acțiuni cu impact modelator asupra celor ce ne-au fost încredințați pentru o vreme. Iar dincolo de ce pot face liderii de tineret și instructorii stă suportul nemijlocit al comitetelor și pastorilor, care au fost încurajați ca anul acesta să se implice în organizarea a patru proiecte destinate copiilor sau tinerilor din districtele dumnealor.

La toate acestea, se adaugă o serie de lucruri ce continuă să mă uimească, aproape cu regularitate. Bogăția ideilor, proiectelor, acțiunilor care se desfășoară la nivel de comunitate, district, județ sau chiar mai mult, fără ajutorul vreunei mâini „de sus”. Fără a încerca măcar să fac o listă completă a acestora, aș vrea totuși să amintesc câteva dintre ele, ca motiv de recunoștință și sursă de inspirație: Sabate dedicate tinerilor (Găgeni, Bărăganu), sărbători ale muzicii (Pietroșani, jud. Prahova), grupe de studiu pentru adolescenți neadvențiști (Bolintin), festivaluri de tineret zonale, ocazii județene de întâlnire a „copiilor-pre-

„a mea” și „a Lui”

dicatori” (Constanța), proiecte de misiune ale studenților, dar și valoroase inițiative din „lumea virtuală”, în care copiii și tinerii noștri se regăsesc din ce în ce mai des: devoțional matinal video susținut de copii (convinge-te de valoarea inițiativei accesând: www.blogdecuvant.blogspot.com), studiul biblic al adolescenților, online (detalii

și abonament pe www.tineret.azstulcea.ro), resurse pentru programele și întâlnirile de tineret (îmbogățește-te descărcând de la www.programetineret.ro).

Toate cele de mai sus mă încurajează să cred că, indiferent de „vremile” în care ne-am trăit copilăria și tinerețea, există ceva ce ne leagă, ce ne adună și

ne impulsionează să lucrăm. Acel ceva ce se ascunde în spatele codificatului: „Uff, iarăși ninge!” Dorul. Dorul după acel timp și spațiu în care să uităm de ger, gheață, răceală, dorul după lumină, căldură, culoare, parfum, „Primăvară”!

Dorul după vremea Lui, pe care o putem trăi încă de pe acum și aici.

PREMIERĂ!

Dacă ai între 11-14 ani și ești înscris într-un club de exploratori, te așteptăm împreună cu toată grupa la Coșna (jud. Suceava), în perioada 21-25 iulie 2010 pentru a participa alături de copiii din întreaga țară la prima Camporee Națională. Pentru detalii suplimentare și înscrieri ia legătura cu conducătorul clubului de exploratori din comunitatea ta.

CAMPOREE NAȚIONALĂ

DEPARTAMENTUL TINERET UNIUNEA ROMÂNĂ

CONSTANTIN POPESCU
CARMEN MIHAI
DANIEL BRÂNZAN

Și voi, părinților, nu întărați la mânia pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului.

(Efeseni 6:4)

In rostogolirea ei, planeta noastră tristă și zbuciumată își continuă istoria care se apropie cu grăbire de o răscruce importată. În acest context, lupta pentru fiecare tânăr și copil devine din ce în ce mai acerbă. Nu putem rămâne insensibili și indiferenți în bătălia pe care Prințul Luminii o duce pentru acești neînsemnați micuți ai Săi. De aceea, echipa Liceului Teologic Adventist din Craiova se află angajată în acest plan al Lui, pentru a pregăti viitori cetățeni ai Noului Pământ.

Declarație de Misiune

Printr-o colaborare extinsă și constructivă cu familia, biserica și societatea, contribuind la refacerea chipului lui Dumnezeu în om, Liceul Teologic Adventist din Craiova va dezvolta în elevi caractere morale și personalități echilibrate pentru a sluji biserica și societatea.

Ca urmare, pe sigla liceului este reprezentată Biblia deschisă, fundamentul adevăratei educații, având în

dreapta crucea, iar în stânga motto-ul școlii: **Educație pentru caracter.**

De aproape două decenii, înspre marginea Cetății Banilor învață traiul domnesc câteva sute de copii și tineri, mici crai și crăiese, într-o școală cu cel mai vechi profil din țară: Liceul Teologic Adventist din Craiova. Însuși Dumnezeu S-a ocupat de **geneza** acestei școli, în anul 1993. **Exodul** se face anual, văratic, când zeci de absolvenți pleacă grăbiți spre alte țări sau locuri, pentru a studia și a-și desăvârși pregătirea. Este școala adventistă din care au plecat cei mai mulți absolvenți către Institutul Teologic Adventist, Cernica, oferind până acum cei mai mulți **preoți** și **leviți**. Dacă **numeri** pe seminții și cărmuitori, în prezent sunt 40 de dascăli și 400 de copii, de la grădiniță până la clasa a XII-a, dintre care peste o sută sunt cazați în căminul liceului, sub supravegherea a cinci pedagogi.

Clădirea nepretențioasă și renovată recent are – din întâmplare –

similitudini cu locuința

împăratului evreu Solomon, în privința etajelor, camerelor și a modului de dispunere: trei caturi, iar numărul de odăi al palierelor de fete și băieți, ca la palatul amintit. În fiecare dimineață, pedagogii dau deșteptarea la prima oră a zilei în accepțiunea Bibliei. Elevii și elevele credincioase fac împreună o rugăciune înainte de plecarea la cursuri. După masa de dimineață, începând cu ora 8, se desfășoară cursurile: preșcolare, primare, gimnaziale și liceale. Seara, are loc ceea ce numim „capelă”: o întâlnire tip devoțional a tuturor elevilor din cămin în „biserica școlii”, prima ușă cum intri în școală. Despre biserică ar fi mai multe de spus. Este biserica deținătoare a mai multe recorduri în Conferința Oltenia. Are cel mai tânăr comitet bisericesc, cu media de vârstă sub 18 ani, în care prim-diaconul este hirotonit și implicat activ în serviciile divine ale Sfintei Cine. Însăși biserica este cea mai tânără de pe teritoriul Conferinței Oltenia și,

datorită modului de organizare, în fiecare toamnă se întrunește adunarea electivă pentru alegerea noilor slujbași. Lăcașul de cult, loc de întâlnire, predicare, cântare, meditație, seminare și serate de părtășie, este folosit zilnic pentru servicii divine religioase. Este biserica cea mai apropiată de locuințele membrilor ei, la câțiva metri deasupra fiind camerele membrilor elevi – găzduiți în căminul liceului. În general, din cauza spațiului redus, capacitatea de 100 de locuri a capelei este insuficientă, la fiecare întâlnire existând persoane care stau în picioare sau în afara ușilor; elevi externi și absolvenții din seriile anterioare participă și în prezent la serviciile și programele spirituale. Deci, toate locurile sunt ocupate permanent. Participarea elevilor la aceste programe reprezintă o datorie morală și face parte din educarea și formarea lor spirituală pentru slujire. În fine, este biserica de pe teritoriul Conferinței cu cea mai mare rată de creștere prin botezuri, dar și biserica în care au loc cele mai multe transferuri prin recomandare, raportat la numărul de membri. Activitatea de aici nu se reduce doar la programele de Sabat, ci și la multe alte activități care au loc în fiecare zi a săptămânii.

În discuțiile purtate cu absolvenții a reieșit, în mod pregnant, aprecierea pe care o au față de pregătirea academică și pentru viața din anii de liceu, care îi ajută în experiențele lor viitoare. Pregătirea pentru viață a fost un deziderat al școlii noastre și realizarea lui s-a evidențiat în dezvoltarea ulterioară a absolvenților noștri.

Această dimensiune a fost realizată prin proiecte și parteneriate educative

la diverse niveluri – locale, naționale și internaționale – cu instituții de învățământ similare, dar și de învățământ universitar – Universitatea din Craiova și Universitatea Adventistă Montemorelos, Mexic.

Pe lângă acestea, pot fi menționate proiectele europene „Smile” 2005-2008 și „I want to tell me a fairy tale” 2009-2011. Nu putem să nu menționăm și proiectul de grant „Educație pentru calitatea vieții”, desfășurat în parteneriat cu Primăria comunei Murgași și școlile de pe teritoriul ei. În cadrul acestora, au fost implicați profesori, elevi și părinți, activitățile având un ecou pozitiv atât în rândurile organizatorilor, cât și ale partenerilor noștri.

Dimensiunea spirituală este o altă componentă principală, elevii noștri participând la activități publice, atât în programe desfășurate în cadrul bisericilor locale din județul Dolj, cât și în cele limitrofe. Pe lângă acestea, au fost organizate numeroase evanghelizări în care elevii au fost principalii prezentatori și organizatori, participanții apreciind aceste programe, dar mai ales copiii prezenți.

Ca urmare a acestor activități, liceul nostru a câpătat o reputație pozitivă în rândul instituțiilor de învățământ doljene, fapt dovedit prin elevii care vin an de an să studieze în cadrul liceului, mulți dintre ei nefiind simpatizanți ai bisericii noastre, dar apreciind programele și activitățile desfășurate în instituția noastră.

Deși mai sunt încă multe lucruri de făcut, mai ales în contextul marii lupte, bătălia pentru copii și tineri, care reprezintă viitorul, devine din

ce în ce mai acerbă, echipa liceului împreună cu partenerii ei, părinții și biserica, prin conducerea Conferinței Oltenia – cu toții suntem gata să luptăm sub îndrumarea Marelui nostru Învățător, pentru a avea cât mai puține pierderi și cât mai mulți dintre elevii noștri să fie pregătiți și câștigați pentru veșnicie.

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia – asemănarea cu Dumnezeu – este scopul care trebuie atins. În fața studentului se deschide o cărare a progresului neîntrerupt. El are de atins un obiectiv, de ajuns la un standard – care include tot ce este bun, pur și nobil. El va înainta cât mai repede și cât mai departe posibil în fiecare ramură a cunoașterii adevărate. Însă eforturile lui vor fi dirijate către obiective care sunt tot atât de îndepărtate de interesele egoiste și vremelnice, precum sunt cerurile față de pământ.

Cel ce contribuie la împlinirea scopului divin, de a transmite tinerilor cunoștințele legate de Dumnezeu și de a modela caracterul în conformitate cu al Său, înfăptuiește o lucrare mare și nobilă. Când trezește dorința de a atinge idealul lui Dumnezeu, el înfățișează o educație care este tot atât de înaltă ca și cerul și la fel de întinsă ca Universul, o educație care nu poate fi terminată în această viață, dar care va continua în viața care va veni, o educație care îi asigură studentului care a reușit la școala pregătitoare a Pământului un pașaport către una superioară, școala de sus.” (Ellen White, *Educație*, p. 13)

La fântână

ROMULUS CHELBEGEANU

Ca și în cultura veche românească, în lumea orientală a timpurilor Scripturii, o serie de evenimente semnificative pentru personajele noastre biblice îndrăgite s-au petrecut în jurul fântânii. Moise și Sefora, Eliezer/Isaac și Rebeca, Iacov și Rahela sunt cupluri în istoria cărora întâlnirea de la fântână a jucat un rol decisiv. Se pare că, în povestirile orientalilor, ori de câte ori oameni ai lui Dumnezeu – femei și bărbați – veneau să-și astâmpere setea la fântână, Dumnezeu Însuși Își făcea timp să Se implice în viața lor cotidiană.

În Orient, din cauza climatului deșertic, care-i dădea implicit putere de viață și de moarte, apa era sacră. De aceea, era administrată cu înțelepciune, dar și cu generozitate. Protejarea calității apei era asigurată de imensa „piatră de la gura fântânii” pe care cu voioșie o ridicau unii dintre candidații la căsătorie, lăsând o impresie durabilă asupra ciobănițelor martore. La aceste două simboluri și aplicația lor antico-modernă doresc să mă refer în rândurile care urmează. La urma urmei, în aceasta constă „cunoașterea Scripturilor și puterea lui Dumnezeu” (Mat. 22:29) de a lucra prin ele: metaforele biblice își păstrează relevanța culturală indiferent de perioada istorică și/sau zona geografică.

Apa și piatra

„Bea apă din fântâna ta.” (Proverbe 5:15)

Ca să folosesc expresia lui Labiș din „Moartea căprioarei”, noi toți, toate creaturile de sub soare, suntem legați prin sete. Preluând această nevoie fundamentală, fără nicio urmă de artificială jenă occidentală, Biblia creează o paralelă pe cât de directă, pe atât de neașteptată cu o altă necesitate umană sacralizată prin creație: sexualitatea. „Bea apă din fântâna ta” exprimă simplu principiul monogamiei sau al fidelității conjugale. În același timp, verbul „a bea” implică, într-un fel, reciprocitatea intimității sexuale: a suplini și a beneficia, a oferi și a primi într-o atmosferă de bucurie a îm-

părțirii reciproce. În limbajul paulian ar fi echivalentul principiului proprietății încrucișate: soțul deține trupul soției și soția pe al soțului; ambii au datoria de a-l pune la dispoziție spre binele lor comun. (1 Corinteni 7:3,4)

Etimologia numelui ucenicului Petru, ca și metafora Isus – Piatra unghiulară, se bazează pe conotațiile de trăinicie, statornicie, neclintire a unei stânci. Piatra de la gura fântânii îmi sugerează conceptul purității sexuale care ar putea include atât virginitatea premaritală holistică, cât și parteneriatul monogamic holistic de-a lungul legământului marital. Ce se întâmplă însă când ceea ce a fost inițial menit să acopere, să sigileze și/sau să protejeze, devine trădătorul, pericolul și/sau poluantul principal? Ce te faci când – vorba proverbului – „un nebun aruncă o piatră într-o fântână”?

Fântâni astupate

„Toate fântânile pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam, filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână.” (Geneza 26:15)

Este de știut că în limba ebraică veche fiecare cuvânt avea nenumărate semnificații înrudite care ieșeau la iveală numai în funcție de context. Mi se pare absolut revelator în Scriptură faptul că, după descrierea episodului în care frustratul sexual rege Abimelec îl surprinde pe Isaac „scoțând apă din fântână” (Geneza 26:8), urmează repetate săpări și astupări de fântâni generatoare de conflicte interminabile între potențialii beneficiari. (Geneza 26:12-21)

În lumina studiilor actuale cu privire la sexualitatea umană, „a umple cu țărână” locul din care ar trebui să scoți apă are un nume scurt și penetrant: abuz sexual. În principiu, cercetătorii sunt cu toții de acord că urmările abuzului de natură sexuală afectează ființa umană pe toate planurile: fizic, emoțional, mental și spiritual. Dacă abuzul intervine la o

vârstă fragedă, vine din partea unei persoane foarte apropiate, e însoțit de violență și/sau se petrece în mod repetat pe o perioadă îndelungată de timp, profunzimea sechelelor face recuperarea supraviețuitorilor aproape imposibilă.

Chiar dacă fizic va deveni adult și se va căsători, copilul abuzat sexual va fi pentru totdeauna incapabil să înțeleagă sublima semnificație a intimității sexuale a cuplului. Rănit în propriul infantilism sexual, un astfel de adult se poate investi și poate deveni extrem de eficient într-un anume domeniu de activitate de o cu totul altă natură. Pe plan sexual însă, în mod compensatoriu, în multe cazuri, copilul victimizat sexual devine, la maturitate, abuzatorul altor copii, filistean astupător de fântâni.

În deșert, apa are putere de viață și de moarte. Fii un păstor de tip „avraamic”: bun săpător, protector și recuperator de fântâni! Bea apă din fântâna ta și respectă fântânile altora!

„Isaac a săpat din nou fântânile de apă pe care le săpaseră robii tatălui său Avraam și pe care le astupaseră filistenii după moartea lui Avraam; și le-a pus același nume pe care li-l pusese tatăl său.” (Geneza 26:18)

Biserica Adventistă trebuie să își promoveze valorile

ELIZABETH LECHLEITNER / ANN

„Dacă adventiștii de ziua a șaptea sunt îngrijorați, deoarece membrii comunității văd biserica lor într-o lumină negativă, este timpul să regândim modul în care aceasta își transmite valorile”, le-a spus în această săptămână președintele bisericii mondiale, Jan Paulsen, tinerilor din Țările de Jos. Biserica Adventistă este „vie și dinamică”, a spus fr. Paulsen, dar depinde de credincioșii săi pentru a se asigura că cei care o privesc văd o comunitate de oameni ale căror valori „contribuie la o viață bună”, nu una condusă de o listă aparent arbitrară de „să nu...”.

„A fi creștin nu înseamnă o limitare, ci un mod de a trăi minunat, creativ”, a spus grupului în timpul înregistrării din 7 martie pentru „Let’s Talk”, parte a unei serii de conversații spontane, needitate, cu tineri din întreaga lume. Deși discuția înregistrată în studiourile DutchView din Hilversum, Olanda, a abordat teme specifice emisiunii, cum ar fi implicarea bisericii și dreptul asupra credinței altcuiva, au apărut și noi probleme pe măsură ce grupul a adresat în mod deschis întrebări. Unul dintre tineri l-a întrebat pe fr. Paulsen dacă nu este îngrijorat că biserica nu le va mai acorda prioritate tinerilor, dacă nu este reală în această vară.

„Tinerii mi-au spus: ‘Dacă biserica nu are nevoie de mine azi, nu voi fi aici mâine’”, a spus Jan Paulsen, adăugând că și colegii săi sunt la fel de conștienți de faptul că implicarea tinerilor profesioniști în poziții de conducere este esențială și oricine va fi ales președinte

al bisericii mondiale va continua, fără îndoială, să le extindă rolul.

Când un participant a sugerat că eforturile de formare a unei impresii pozitive a bisericii s-ar putea întoarce împotriva ei, având ca urmare compromiterea valorilor, fr. Paulsen nu a fost de acord.

În împărtășirea credinței noastre, noi ar trebui să promovăm „dragostea infinită” a lui Dumnezeu, a spus el. „Nu este nimic mai puternic decât transmiterea mesajului că ne pasă de oameni. Nu vei ajunge nicăieri dacă stai și îi condamni pe ceilalți... Putem comunica acest lucru fără a ne pierde valorile”, a mai spus el.

Când un alt participant și-a exprimat îngrijorarea față de existența unor zvonuri legate de faptul că Biserica Adventistă din Țările de Jos a semnat un document cu un caracter ecumenic, fr. Paulsen a spus: „Biserica menține relații cordiale și de respect reciproc cu alte biserici.

Noi nu judecăm motivele și scopurile vreunei biserici. Pur și simplu am spus: ‘Vrem să fim înțeleși și vrem să vă înțelegem’, un dialog ce poate avea loc fără a participa sau a fi membru al grupurilor ecumenice.”

„Deși a făcut progrese remarcabile în promovarea dreptății sociale și economice, poate biserica să facă mai mult pentru a îndemna la formarea conștiinței ecologice?” a întrebat un participant.

„Cred că facem progrese”, a spus Jan Paulsen. „Cu cinci ani în urmă, biserica nu făcea nicio declarație pe această temă.” El a recunoscut faptul că unii membri ar putea fi încă reti-

cenți în sprijinirea problemelor mediului din cauza „naturii lor politice”, dar, în cele din urmă, „suntem responsabili pentru comunitatea globală care este afectată de mediu, iar Dumnezeu așteaptă ca noi să ne asumăm această responsabilitate.”

„Într-o biserică ce gândește în perspectiva viitorului”, a întrebat un participant, „mai sunt relevante scrierile aparent ‘depășite’ ale lui Ellen G. White, unul dintre pionierii Bisericii Adventiste?”

„Deși cultura și timpul au modelat, într-adevăr, Biserica Adventistă, ‘valorile ei centrale, fundamentale’ rămân, și Ellen White vorbește despre acestea”, a spus fr. Paulsen, adăugând că mulți membri care o critică pe Ellen White nu consideră Biblia „irelevantă”, chiar dacă a fost scrisă cu mai mult de 2.000 de ani în urmă.

Un participant a întrebat dacă a crede că Biserica Adventistă este biserica „adevărată” este o atitudine elitistă. Jan Paulsen a spus grupului că locul fiecărei persoane „în eternitate” este determinat, în cele din urmă, de „devotamentul față de Isus Hristos”; mântuirea nu este asigurată de apartenența la o comunitate de credincioși.

„Este important să vă păstrați convingerile care v-au condus la Biserica Adventistă, dar, în același timp, trebuie să ne dăm seama că sunt oameni care e posibil să nu aibă aceleași convingeri, dar al căror devotament față de Dumnezeu este la fel de puternic”, a mai spus fr. Paulsen.

Traducere: Anamaria Maier

Revoluție pentru viață din belșug

DR. VALENTIN NĂDĂȘAN

Jamie Oliver este fără îndoială unul dintre cei mai tineri, mai faimoși și mai bogați bucătari din întreaga lume. Implicarea sa într-o serie de campanii de promovare a unei alimentații sănătoase pentru elevii din Marea Britanie este cu adevărat remarcabilă. Aceste eforturi au luat recent un și mai mare avânt, odată cu lansarea „revoluției alimentare” declanșată din chiar inima Americii, din Huntington, statul West Virginia. Declarația de misiune a faimosului bucătar este cu adevărat exemplară: „Eu cred că fiecare copil din America are dreptul de a primi la școală alimente proaspete, hrănitoare și că fiecare familie merită hrană adevărată, corectă, sănătoasă. Prea mulți oameni sunt afectați de ceea ce mănâncă. Este timpul pentru o revoluție națională. America trebuie să ia poziție în favoarea unei alimentații mai bune!”

Nevoia de schimbare

Rezultatele măsurătorilor antropometrice și biochimice efectuate cu ocazia Expo-Sănătate, care s-a desfășurat în noiembrie 2009 la Tâgu-Mureș, în foaietul Teatrului Național, confirmă faptul că niciun popor nu poate adopta stilul de viață caracteristic lumii prospere fără să suporte consecințele – răspândirea epidemică a bolilor cronice ale civilizației: bolile cardiovasculare, diabetul zaharat, hipertensiunea arterială, obezitatea.

Voluntarii de la standul de evaluare a greutateii și procentului de grăsime corporală au făcut mii de măsurători. Datele înregistrate și prelucrate au

arătat că aproape 70% dintre mureșenii care au vizitat expoziția de sănătate se confruntă cu probleme serioase în ce privește excesul ponderal, având un indice de masă corporală care depășește limitele pentru greutatea normală. Astfel, mai mult de 40% dintre participanți se încadrează în categoria supraponderalilor, cu un indice al masei corporale mai mare de 25 kg/m², și aproape 30% în categoria obezilor, aceștia din urmă având un indice de masă corporală peste 30 kg/m².

O altă problemă majoră a populației din țara noastră o constituie boala hipertensivă. Măsurătorile efectuate de echipa de voluntari au pus în evidență că aproape 40% dintre mureșenii participanți la Expo-Sănătate prezintă valori ale tensiunii arteriale sistolice corespunzătoare bolii hipertensive. De altfel, aceste cifre concordă întocmai cu prevalența acestei boli la nivel național, așa cum a fost estimată în cadrul ultimului Program Național de Evaluare a Stării de Sănătate, desfășurat de Ministerul Sănătății.

Standul de analize biochimice a

limitele normale. Practic, 7,5% dintre participanții testați au avut valori ale glicemiei echivalente diabeticilor, conform clasificării Asociației Americane de Diabetologie. O proporție și mai însemnată a participanților au avut valori considerate prediabetice, conform aceleiași clasificări. Deși limitele specifice desfășurării unei astfel de campanii de depistare a bolilor cronice nu permit punerea de diagnostice propriu-zise, cifrele rezultate nu numai că nu sunt deloc liniștitoare, dar impun măsuri ferme și urgente pentru acest segment al populației care pare să fie expus în mod deosebit la riscul de boală diabetică. Datele obținute de noi de la vizitatorii expoziției sunt cu atât mai alarmante, cu cât prevalența diabetului zaharat în România este estimată între 4,2%, respectiv, după Programul Național de Evaluare a Sănătății, de 9,4%.

Evaluarea valorilor colesterolului sangvin ne-a furnizat date care nu sunt nici ele liniștitoare. Pe scurt, am putut constata că peste 30% dintre persoanele care au beneficiat efectiv

de serviciile de la standul de măsurare a colesterolului au avut valori la limită sau patologice. Specialiștii consideră că toate aceste persoane sunt expuse unui risc cardiovascular foarte însemnat. De fapt, având în vedere că riscul de boli cardiovasculare

asociat nivelului de colesterol sangvin total continuă să scadă și sub valorile de 200 mg/dl, 85% dintre participanți, inclusiv cei cu valori între 150 și 200 mg/dl, ar putea beneficia de o scădere a riscului prin reducerea nivelului de colesterol.

fost unul dintre cele mai solicitante și mai solicitate. Aparatura modernă le-a permis asistentelor și asistenților medicali voluntari să efectueze aproape 5.000 de teste biochimice rapide. Statisticile realizate pe baza rezultatelor valide au arătat o situație neașteptat de gravă în ce privește frecvența valorilor glicemice peste

Va urma

Păzește pe omul acesta

CIPRIAN IORGULESCU

„Păzește pe omul acesta!” au sunat cuvintele în timpul luptei. Vorbele au fost rostite cu putere de cineva cu autoritate. Să dea înapoi nu se putea. Orice altă activitate și orice altă preocupare trebuiau să înceteze, singura prioritate era *cel încredințat*, mai ales când viața personală era în joc. Dar cine este acesta?

Una dintre metodele lui Dumnezeu pentru a ne transmite învățăturile Sale este parabola. Și în Vechiul Testament descoperim lecții importante prezentate în această manieră despre ceea ce putem deveni noi dacă ne lăsăm învățați de Dumnezeu.

În cartea 1 Împărați 20:39,40 găsim un astfel de exemplu.

Profetul îi prezintă regelui Ahab nemulțumirea Domnului față de atitudinea sa din timpul luptei cu împăratul Siriei. Dincolo de mesajul Cerului pentru Ahab, mă întreb care este lecția pentru mine, cel care citesc aceste versete din Scriptură.

Putem constata că există anumite asemănări cu situația noastră prezentă. Cu toții ne aflăm într-un conflict spiritual cu vrăjmașul nostru. În mijlocul luptei, primim din partea lui Dumnezeu o misiune specială, aceea de a-l păzi pe „*omul acesta*”. Fiecare dintre noi a acceptat acest angajament.

Vă propun să aplicăm această cerință divină la *vizitatorul Școlii de Sabat*.

Datorită lucrării Duhului Sfânt, în biserica noastră intră persoane care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu. Cerul își face cu credincioșie partea,

le aduce în biserică și apoi privește cu interes la noi pentru a observa cum ne vom achita de această datorie.

Cel din parabolă, pentru un timp, nu ni se spune cât, a avut grijă de cel încredințat. Dar pentru că cel care i-a încredințat persoana întârzia, treptat atenția i-a fost atrasă de alte activități. „*Făceam câte ceva încoace și încolo*” este scuza lui. Nu se putea implica cu totul în alte activități, pentru că avea o misiune, dar mai încerca să mai realizeze și altceva. Și, tot încercând, „*omul s-a făcut nevăzut*”.

Nu ni se spune ce s-a întâmplat cu acest om: a fugit, a fost răpit, a fost ucis. Sigur este un singur lucru: *cel încredințat nu mai era*. Parabola se încheie trist: un om dispare și aceasta datorită activităților de tip „încoace și încolo”.

Se pare însă că boala aceasta este una cronică. Din cele mai vechi timpuri, omul s-a detașat cu nonșalanță de această datorie de a-l păzi pe fratele său. Întrebat fiind de Însuși Dumnezeu, omul răspunde cu îngâmfare: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9)

Se pare că întrebarea era una retorică, nu se așteaptă un răspuns, de aceea Dumnezeu trece direct la consecințe.

Privind corect istoria lumii noastre, ne putem întreba pe drept: Este ceva mai important decât omul? Pentru om, Domnul Isus Hristos „*a luat chip de rob, făcându-Se asemenea nouă*”, arătându-ne cât de mult valorăm înaintea Sa. În aceste condiții, El îi aduce la noi pe „*frații Săi neînsemnați*” pentru a fi păziți de noi. Ni i-a

încredințat pentru că are încredere în noi, ne cunoaște capacitățile pentru că El ni le-a oferit, tocmai ca să avem grijă de semenii noștri.

Pentru un timp suntem preocupați de binele lor, dar preocupările personale ne împiedică să vedem mai departe și omul dat în grija noastră ajunge pe locul doi.

Ori, în situații de felul acesta, locul doi nu există și nu va exista. Tot ce va rămâne va fi osânda, pe care, la fel ca în parabolă, singuri o vom rosti într-o zi: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.” (Apocalipsa 6:16)

Și aceasta va fi, la fel ca și pentru Cain, o „pedeapsă prea mare” ca s-o putem suferi.

Privind în viziune călătoria poporului sfânt către Noul Ierusalim, Ellen White relatează un aspect: atâta timp cât își țineau privirea ațintită către lumina din fața lor, călătorii erau în siguranță. Când se uitau „încoace și încolo”, dintr-odată, picioarele le alunecau, căderea se făcea nevăzută și cădeau în lumea plină de păcat, sortită pieirii în bătălia cosmică pe care o ducem.

Dar „între voi să nu fie așa” (Matei 20:26). Dacă ne vom aminti că Domnul nostru a spus: „Mama Mea și frații Mei” sunt toți cei ce ascultă Cuvântul, atunci, cu siguranță, vom avea grijă de ei. *Roagă-te și lucrează „pentru omul acesta”* să fie angajamentul fiecărui membru al Școlii de Sabat pentru vizitatorii acesteia.

Duhul lui Mical

CORNEL DĂRVĂȘAN

Am ținut odată o predică într-o biserică din București. După serviciul divin, obișnuiesc să-i salut pe oameni și, totodată, încerc să le spun câteva cuvinte de încurajare celor care ar fi dispuși să le asculte în graba plecării. La sfârșit, am văzut că mă așteaptă un frate care vrea să-mi spună ceva. Nu părea că ar avea nevoie de vreun sfat. Avea o privire care abia aștepta să mă îndrepte. Se apropie de mine spunând:

– Frate Dărvășan, v-am auzit, mi-a plăcut, ați predicat...

– Dar? zic eu.

– Dar..., și începe să ridice amândouă mâinile în sus și în mod repetat... Mai sus... mai sus..., perciunii!

I se părea că perciunii mei fuseseră tăiați prea jos și asta reținuse el din toată predica.

Mi-am dat seama de un adevăr cu valoare axiomatică: oamenii care cârcotesc nu vor dispărea niciodată din biserică. Vor fi mereu gata să corecteze pe oricine, mai puțin pe ei, să fie nemulțumiți de cum se îmbracă sau cum își fac freza alții și, chiar când au dreptate, spun lucrurile cu un asemenea stil „sfânt”, încât pleci repede spre alte locuri. Vă invit să căutați un text care vorbește despre un asemenea spirit, care aduce doar rezultate nefaste – în 2 Samuel 6:12-23. Citiți singuri o dată acest pasaj! L-am împărțit în patru momente semnificative:

Neimplicare în închinare

– v. 16: Deși tot poporul se bucură, Mical stă acasă și se uită pe fereastră. Ea nu participă la închinare. Nu se poate bucura de toată lucrarea pe care oamenii lui Dumnezeu o fac acolo. Ea se uită „de departe”. Cei care urmează acest tipar există până în ziua de azi: ei nu cântă cu toată comunitatea

niciodată, ei nu se vor bagați în seamă ca alții, ei sunt doar observatori, ca să nu fie ridicoli și, câteodată, mai bine stau acasă, că și așa nu e mare lucru la biserică.

Nemulțumire și dispreț – v. 16 u.p.: „... l-a disprețuit în inima ei.” Mical nu numai că nu participă la închinare, dar este total nemulțumită de ce se întâmplă, de felul în care soțul ei conduce procesiunea și, mai ales, de pasiunea pe care David o are pentru Domnul, „jucând cu putere” (un dans care nu are nicio legătură cu senzualitatea dansului de azi), sărind cadențat cu toată energia lui, spre slava Domnului... Disprețul se furișează în inima lui Mical, condamnându-l și privindu-l de sus pe acela care trăiește cu pasiune pentru Dumnezeu.

Neînțelegerea priorităților – v. 17-20: După ce împăratul le oferă câte un dar tuturor celor prezenți și aceștia pleacă mulțumiți și fericiți, plini de prezența Domnului spre casele lor, David se întoarce să-și binecuvânteze casa. Dar, pentru Mical, ceea ce contează nu este cum e văzut David de Dumnezeu, ci cum este văzut David de oameni. Ea nu înțelege prioritățile în închinare și, în persoana

ei, pot fi identificați toți aceia care privesc o închinare prin ochii oamenilor și nu prin ochii lui Dumnezeu. Pentru mulți contează mai întâi ce părere au oamenii și apoi ce părere are Dumnezeu. Prioritățile noastre ar trebui să fie inversate: mai întâi, ce spune Dumnezeu despre cântecul meu, despre poezia mea, despre tot ce-I ofer, și apoi, ce spun oamenii. Pentru că norodul ar putea să cinstească foarte frumos cu buzele, dar inima lui să fie departe de Domnul.

Lipsa bunului-simț

– v. 20-23: David nu a întrebat-o pe ea de ce nu a fost la închinare, în schimb, Mical are lipsa de bun-simț să-l critice pentru faptul că a trăit cu pasiune un moment unic din viața de închinare a poporului Israel. L-a alungat pe David din viața ei cu aceste cuvinte, așa cum noi Îl alungăm pe Fiul lui David din viața bisericilor noastre prin reacții asemănătoare. Nu vom scăpa de oamenii conduși de duhul lui Mical. Unii pot să-și dea și viața pe baricadele lucrării și ale evanghelizării, că tot se vor găsi alții care vor critica, spunând că o fac din interes sau din alte cauze.

Urmarea acestui episod este că Mical nu a avut copii până în ziua morții ei. Urmarea acestor patru acțiuni: neimplicare în închinare, nemulțumire și dispreț, neînțelegerea priorităților și lipsa bunului-simț vor aduce în bisericile noastre sterpiciune – lipsa de copii care să-L urmeze pe Domnul, lipsa catehizării. Din nefericire, uităm mereu că tragedia bisericii Laodicea este aceea că Isus stă la ușă și bate, adică este încă afară. Dacă ai fost condus de acest duh al lui Mical, lasă Duhul Sfânt al mângâierii să-ți conducă viața și cuvintele, pentru ca Fiul lui David să aducă binecuvântarea în casa bisericii și a familiei tale!

Păstrează-mă plăcută, Doamne!

MARTA RĂDUCANU

Pe vremea judecătorilor, a existat o familie care a primit cu bucurie nașterea fiicei lor, de aceea i-a pus numele Naomi – *Plăcută*. Timpul a trecut, Naomi a devenit soția lui Elimelec și au avut împreună doi fii. Au locuit în Betleem – *casa pâinii* –, dar seceta i-a determinat să aleagă calea exilului și să plece în Moab.

Acolo, Naomi a fost greu încercată. Mai întâi a rămas văduvă, ulterior și-a pierdut și cei doi fii. Deposdată de tot ce avea mai scump, a găsit totuși un sprijin în cele două nurori.

Deși părea biruită de încercări, Naomi s-a ridicat din necazul care se abătuse pe neașteptate asupra ei, aflând că cetatea natală e binecuvântată cu pâine.

Pe drum, impresionată de sacrificiul nurorilor, Naomi le-a sfătuit să se întoarcă în casa părintească. Conform obiceiului vremii, era de așteptat ca nurorile să poarte de grijă mamei soților lor decedați, dar ea nu le-a cerut în mod expres acest lucru. De ce? Naomi nu a forțat pretențiile legitime asupra nurorilor ei, pentru că le iubea. De trei ori a făcut apel la inima lor.

Orpa a hotărât să se întoarcă, însă Rut a rămas fermă în decizia ei de a o urma.

Rut a descoperit că ceea ce o face pe Naomi plăcută este credința ei. Tot ce a putut înțelege o moabi-

tă despre Dumnezeu a văzut reflectat în Naomi. Rut nu suporta despărțirea de aceea a cărei frumusețe de caracter inspirase sufletului ei idealuri atât de înalte. Deși simțea amarnic propriile pierderi, Naomi s-a gândit întotdeauna la ceilalți. Fericită este acea soacră care le atrage pe nurorile ei!

Noi călătorim spre Canaanul ceresc. Trebuie să ne orientăm în direcția în care dorește Dumnezeu să mergem! Poate fi privilegiul nostru să însoțim pe cineva care va declara ca și Rut: „Poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu”. A căuta binele altora este principiul prin care cineva se poate asemăna cu Hristos. Nu există putere mai mare decât influența exercitată de o viață neegoistă. „Un creștin amabil și politic este cel mai puternic argument în favoarea creștinismului”. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 122)

În rugăciunea tainică a fiecărui suflet de femeie, ar putea înflori dorința de a prezenta Cerului nevoia de cizelare a caracterului, de a fi *plăcută*. Indiferent de problemele cu care ne confruntăm, trebuie să mergem înainte, dar nu cu indiferență față de cei din

jurul nostru, ci prin credință, iubind sincer și necondiționat.

Așa a procedat Naomi. Nu ți-ai dori să porți același nume ca ea, să fii o femeie *plăcută*?

Modelul ideal este Isus. Aflăm din evanghelii că „El creștea în înțelepciune și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu

și înaintea oamenilor”. Urmează și tu același exemplu! El poate să dezvolte în tine calitatea de a fi plăcută.

Frumusețea sufletească trebuie să se amplifice odată cu trecerea timpului și să se dezvolte pe măsură ce acumulezi experiență de viață. Naomi a dovedit că numele ei este cartea de vizită prin care îi poți descoperi caracterul, iar vârsta ei învață femeile de azi că e posibil să fii plăcută indiferent de circumstanțe.

Citește, în final, această rugăciune și meditează asupra ei:

Doamne, Tu știi mai bine decât mine că îmbătrânesc... Nu mă lăsa să ajung obsesivă în vorbire, crezând că trebuie să spun ceva pentru fiecare subiect sau ocazie.

Eliberează-mă de dorința de a îndrepta treburile tuturor. Fă-mă atentă, dar nu mofturoasă, utilă, dar fără pretenția de a ține totul sub control, ar fi păcat să nu-mi folosesc înțelepciunea acumulată.

Tu știi, Doamne, că vreau să am câteva prietene și către sfârșitul vieții. Oprește-mi mintea de la enumerarea detaliilor fără rost, dă-mi puterea să vorbesc la subiect.

Îți cer harul de a asculta durerile altora. Ține-mi buzele închise atunci când este vorba de problemele și durerile mele – acestea cresc, dar dorința de a le reauzi se diminuează cu trecerea timpului. Ajută-mă să le îndur cu răbdare.

Nu îndrăznesc să-Ți cer să-mi îmbunătățești memoria, dar, Te rog, dă-mi mai multă smerenie și mai puțină încăpățănare atunci când ceea ce îmi amintesc eu nu coincide cu ceea ce îmi amintesc ceilalți.

Învață-mă minunata lecție că, uneori, s-ar putea să nu am dreptate. Dă-mi abilitatea de a vedea lucrurile bune în locurile cele mai neașteptate și talente în oamenii cei mai puțin potriviți.

Și dă-mi, Doamne, harul de a spune lucrurilor pe nume!

Păstrează-mă plăcută, Doamne!

Recunoașterea chemării a cinci pastori la slujirea Evangheliei

În data de 10 aprilie 2010, pastorii Sergiu Teofil Brașov, Walter Octavian Creciuneac, Iosif Diaconu, Sorin Goleanu și Flavius Pană au fost hirotoniți pentru slujirea Evangheliei în cadrul a două ceremonii desfășurate în comunitățile Ploiești – Sion, respectiv București – Militari.

Ceremonia de hirotonire reprezintă recunoașterea „oficială de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a chemării cerești la slujire prin consacrare pentru toată viața și constituie acreditarea lor pentru a sluji ca pastori ai Evangheliei în orice parte a lumii.” (*Manualul pastorului*, p. 94)

Deoarece hirotonirea nu este un lucru pe care îl fac numai pastorii pentru pastori, ci ceva ce toată biserica face pentru pastorul ei, la ceremonia de hirotonire au participat bisericile pe care aceștia le deservesc sau le-au deservit.

Rugăciunea de hirotonire a reprezentat punctul culminant al ceremoniei. În cadrul acesteia, s-a mulțumit lui Dumnezeu pentru familia care i-a crescut, pentru soția și copiii care stau alături de ei, pentru bisericile locale care îi sprijină, s-a recunoscut chemarea adresată de Dumnezeu la lucrarea Sa sfântă și nevoia de putere divină pentru împlinirea acestei chemări. Prin ea s-a cerut ca atunci când mâinile pastorilor au fost așezate asupra candidatului, ca recunoaștere din partea bisericii a chemării divine, Domnul să-Și reverse într-o măsură mai mare puterea Duhului Sfânt.

Sperăm ca Domnul să spună în dreptul fiecăruia dintre ei: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria Stăpânului tău.” (Matei 25:21)

Explorator... până la capăt

În perioada 9-11 aprilie 2010, Centrul de Tineret al Conferinței Muntenia de la Moeciu a fost gazda întâlnirii „Exploratorilor veterani” la

care au fost invitați să participe liderii de exploratori instruiți în perioada 1994-2003 și care au lucrat minimum trei ani în cadrul organizației „Exploratori pentru viitor”.

Cei 30 de instructori prezenți și-au reamintit împreună evenimentele trăite în taberele și proiectele desfășurate în perioada 1994-2004, au căutat împreună modalități de a se implica în lucrarea de exploratori prin susținerea unor proiecte punctuale și s-au bucurat împreună de căldura unui foc de tabără și de cântecele de demult, de momentele speciale de consacrare și motivare. (*Cristina Neagu/ Departamentul Tineret*)

ADRA România, aliat al Poliției Române în lupta împotriva violenței în familie

Luni, 22 martie, la invitația Direcției de Ordine Publică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române, ADRA România a participat la grupul de lucru organizat în cadrul proiectului „Prevenirea și combaterea violenței intrafamiliale”. Proiectul are ca scop conștientizarea autorităților implicate în cazurile de violență domestică la nivel național.

Grupul de lucru s-a constituit în vederea inițierii unor sesiuni de comunicare și de elaborare de acte normative la nivel național. Pasul următor constituirea îl va reprezenta expunerea realităților cu care se confruntă fiecare instituție în lupta împotriva violenței domestice, cu scopul de a se formula și implementa proceduri ajutoare la nivel de instituție.

Întâlnirea ce a avut loc la sediul Inspectoratului General al Poliției Române reprezintă un început promițător în efortul de elaborare a unei inițiative legislative care să prevadă îmbunătățirea cadrului normativ existent. Următoarea întâlnire a grupului de lucru va avea loc în luna aprilie.

Întâlnire privind posibilitatea colaborării cultelor cu Parlamentul

Miercuri, 8 aprilie 2010, la inițiativa domnului deputat Dănuț Liga, a fost organizată o masă rotundă la care au fost invitați preoți, pastori și conducători de biserici din București, aparținând mai multor confesiuni religioase, privind posibilitatea colaborării cultelor cu Parlamentul, colaborare ce ar putea să se concretizeze în inițiative legislative.

La întâlnire au participat deputații Cristinel Dugulescu și Petru Movilă și senatorii Orest Onofrei și Radu F. Alexandru, iar din partea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au fost prezenți majoritatea pastorilor din București împreună cu pastorul Cristian Modan, directorul Departamentului Relații oficiale și Libertate religioasă.

La finalul discuției, domnul deputat Dănuț Liga a supus votului celor prezenți realizarea a trei proiecte comune:

1. Închirierea o dată pe lună a Băilor comunale Giulești și Grivița, unde oamenii străzii vor putea beneficia de baie, igienizare, îmbrăcăminte curată și o masă caldă.

2. Creșterea rezervelor de sânge ale Centrului de Hematologie, prin încurajarea donării regulate de sânge.

3. Realizarea unui festival interconfesional de muzică și poezie creștină care să contribuie la o apropiere și o mai bună cunoaștere între biserici.

Ediție specială *Semnele timpului*, lansată în Parlament

Revista *Semnele timpului* a lansat ediția de Paște – „Ultimele zile ale lui Iisus” – în cadrul unui concert extraordinar de muzică sacră, la Palatul Parlamentului.

Programul muzical a fost susținut de un ansamblu format din peste 200 de artiști: corurile reunite AMiCUS București și AMiCUS Cluj-Napoca, Orchestra de cameră Pro Nobile și solista Gabriela Pepelea. Orchestra de cameră Pro Nobile și invitații săi au alcătuit

un ansamblu format din studenți ai Academiei de Muzică București, Iași, Cluj și artiști instrumentiști ai Filarmonicilor din București, Ploiești, Bacău și Botoșani.

Evenimentul, care a avut loc la sfârșitul lunii martie, s-a bucurat de sprijinul Comisiei pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale a Camerei Deputaților.

La eveniment au participat numeroși invitați din afara Bisericii Adventiste. Tuturor li s-a oferit gratuit numărul special din aprilie al revistei.

Înregistrarea concertului poate fi urmărită pe www.semneletimpului.ro.

Documentarul „Adventiștii”, transmis de posturile de televiziune din Statele Unite

Un documentar ce prezintă viziunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la sănătate și slujire este transmis de posturile din Statele Unite.

„Adventiștii” explorează ceea ce regizorul independent Martin Doblmeier vede ca fiind un paradox: o comunitate de credință conservatoare se află în prima linie a tehnologiei medicale.

Realizarea documentarului a fost motivată de dorința de a afla de ce adventiștii, care cred în revenirea iminentă a lui Isus, doresc să trăiască mult și bine, a spus Doblmeier.

Documentarul „Adventiștii” urmărește stilul de viață sănătos adoptat de biserică până la sfârșitul anilor 1800. Chiar și atunci centrele medicale adventiste erau mecca ale sănătății, cunoscute pentru că foloseau cele mai recente tehnici medicale – Sanatoriul Battle Creek a atras pacienți cum ar fi Amelia Earhart și Henry Ford, spune filmul.

Doblmeier alocă o parte considerabilă a filmului descoperirilor medicale mai recente cum ar fi transplantul inimii unui babuin la un copil de dr. Leonard Bailey, în 1984, la centrul medical al Universității Loma Linda, precum și progresul în domeniul chirurgiei robotice.

El subliniază, de asemenea, devotamentul adventiștilor față de „sfîntirea Sabatului”. „Am fost foarte mișcat de cultura Sabatului în Biserica

Adventistă. În Sabat, adventiștii nu stau degeaba – ei sunt în mijlocul comunității ajutând oamenii și influențându-i”, a spus Doblmeier.

Doblmeier a spus că a pus accentul în mod intenționat pe slujirea medicală din Statele Unite. Este posibilă realizarea unui alt film care va explora biserica din perspectivă internațională și accentul pe care aceasta îl pune pe educație, a spus el.

Pentru a comanda o copie a DVD-ului „Adventiștii”, vizitați www.journeyfilms.com. (*Elizabeth Lechleitner/ANN*)

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea își extinde parteneriatul cu Organizația Mondială a Sănătății

Oficialii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au hotărât acceptarea propunerii Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), care dorește încheierea unui parteneriat între biserică și agenția Națiunilor Unite, în cadrul unui program de reducere a mortalității materne și infantile.

Parteneriatul presupune ca anumite școli sanitare adventiste să servească în următoarea perioadă ca „laboratoare ale schimbării” în care OMS, departamentele de sănătate și Școala sanitară adventistă din Loma Linda, California, să își concentreze resursele pentru pregătirea unor asistenți de nașteri foarte bine pregătiți, a spus Allan Handysides, directorul Departamentului Sănătate al Bisericii mondiale.

Se așteaptă ca, în urma creșterii numărului asistenților de nașteri, să se reducă numărul deceselor materne în multe țări africane și asiatice, număr care ajunge la 600 de decese la 100.000 de nașteri, față de 16 la 100.000 în țările vestice, a declarat Handysides.

Biserica Adventistă „ar trebui să folosească această oportunitate de a ne exprima public valorile ca organizație globală cu privire la vindecare și slujire”, a declarat Lowell Cooper, unul dintre vicepreședinții Bisericii mondiale și președinte al Consiliului de conducere al Universității Loma Linda.

„Acesta poate reprezenta un posibil model pentru viitoare parte-

neriate”, a spus președintele Bisericii Adventiste mondiale, Jan Paulsen, în urma votului.

„1 este un număr întreg”

Te simți singură? Vrei să-ți faci noi prieteni? Vrei să știi cât de valoroasă ești și cum poți fi o binecuvântare pentru semenii tăi?

Vino în tabăra intitulată „1 este un număr întreg” – dacă ești singură (necăsătorită, văduvă sau divorțată) și ai peste 25 de ani.

Departamentul Misiunea Femeii organizează această tabără în perioada 6-10 septembrie 2010, la Centrul de tineret – Moeci de Sus, județul Brașov. Te vei putea bucura de seminare pe teme de interes, întâlniri cu invitați speciali, idei practice pentru implicare în misiune, drumeții, foc de tabără și momente speciale de părtășie.

Prețul: 50 lei/zi (cazare și masă).

Pentru înscriere, vă rugăm să ne contactați la e-mail avramieav@conferinta-moldova.ro, telefon 0746-221969 – Viorica Avrămiea, secretara Departamentului Misiunea Femeii, Conferința Moldova. (*Teodora Goran/Misiunea Femeii*)

Institutul Teologic Adventist – 8 mai 2010 – lansarea revistei Trepte

Cu ocazia evenimentului „Ziua Porților Deschise”, 7 – 11 mai, studenții Institutului Teologic Adventist lansează o nouă ediție a revistei *Trepte* – o revistă A studenților, CU răspunsuri, PENTRU tineri. Pornită dintr-o inițiativă studențească, încurajată de corpul academic, publicația surprinde provocările/așteptările generației tale. Comenzile se pot face telefonic la: 0723.790.613 sau prin e-mail: trepte@institutadventist.ro (*Costel Gogoneață / ITA*)

Anunțăm pe această cale că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie un atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotărî dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anume persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Puteți trimite întrebările pe următoarele adrese: curierul@adventist.ro sau Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

Întrebare:

Sunt cam supărat pe Pavel, pentru o afirmație hazardată și contradictorie pe care o face în mod repetat. Citele sunt din traducerea CNS: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite” (1 Cor. 6:12; 10:23). Afirmația este complet derutantă: nu este deloc adevărat că toate ne sunt permise. Sau greșesc eu? Chiar toate lucrurile ne sunt permise?

Răspuns:

Este adevărat că textul pare derutant. Peste tot ne întâlnim cu restricții superioare autorității și conștiinței noastre. Dar și conștiința ne este educată astfel încât știm că nu ne putem permite să facem tot ce ne trece prin cap. De asemenea, afirmația contrazice ceea ce învață apostolul în alte locuri, că există și lucruri pe care el le socotea neîngăduite (1 Cor. 14:34; 2 Cor. 12:4). Ca să nu mai vorbim de multe texte în care apostolul se referă la legea lui Christos, la mânia și judecata lui Dumnezeu, adesea muștrându-i pe cei care învață sau fac lucruri neîngăduite, nelegiuite. În niciun sens nu putem spune că „toate lucrurile îmi sunt îngăduite”.

În 1 Corinteni 6:12, afirmația problematică devine chiar amuzantă (teoretic), fiindcă în diverse traduceri românești este așezată la începutul unei noi secțiuni, pe care traducătorul sau editorii au intitulat-o *Despre curvie* (CNS), *Despre desfrâu* (NTR) sau, mai gogonat, *Despre adulter* (WTB). Titlul se potrivește subiectului major

al secțiunii, dar nu și subiectului imediat. După un asemenea titlu, traducerea „toate lucrurile îmi sunt îngăduite” apare ca o dezlegare la desfrâu. Aceasta nu ar fi o amenințare pentru păcătos, dar este în contradicție flagrantă cu ceea ce Pavel însuși învață în alte locuri. În cazul traducerilor care nu au adăugat titlu, problema rămâne la fel de încurcată, deoarece versetele anterioare (9-11) menționează tot felul de păcate trupești, pentru care amatorii de astfel de lucruri „nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu”. În acest context, „toate sunt îngăduite” sună cel puțin straniu și neconvincător.

Celelalte traduceri românești, pe care le am acum la îndemână, nu m-au ajutat mai mult: „Toate lucrurile îmi sunt permise” (TBS – 2002); „Toate îmi sunt îngăduite” (GBV – 2001 TLB; NTR – 2007; TSB – 2009); „Toate-mi sunt îngăduite” (BOR: Galaction 1994; Anania 2001); „Toate îmi sunt permise” (CLV – 1993; Arad 2007, V. Rațiu); „Toate mi-s slobode mie” (Bălgrad/Alba Iulia 1648). Mai clară, dar la fel de inacceptabilă, este traducerea WBT București, 2000: „Am voie să fac orice.” Chiar așa!

Am prieteni care înțeleg că Pavel chiar asta a vrut să spună: „Acum, în dispensația harului, avem libertate deplină. Christos ne-a eliberat de sub blestemul Legii și suntem absolut liberi să facem tot ce dorim. Iar dacă nu facem tot ce am dori, este doar pentru

că ne dăm seama că unele lucruri nu sunt constructive.”

Aceasta pare a fi o etică superioară, deoarece alegi să faci ce este cel mai bine, nu dintr-o constrângere exterioară, ci din convingere și din rațiuni idealiste. Însă, în ciuda nobileții acestui idealism, care nu s-ar putea aplica decât îngerilor și, cu mare precauție, sfinților, afirmația rămâne extrem de problematică. Creștinii serioși nu observă de obicei problema aceasta în text și bine fac că nu iau în serios dezlegarea. Dacă ar lua-o în serios, mulți ar spune: „OK, voi face ce mă învață instinctele și mama-natură! Dacă mi-ar plăcea o aventură cu femeia altuia sau subtilizarea unei sume prin mijloace ‘curate’, electronice, nu pot fi condamnat de legea lui Christos, fiindcă Pavel zice că toate îmi sunt îngăduite. Zici că ’nu toate sunt de folos’? Las’ pe mine, am să văd eu dacă-mi sunt de folos sau nu, dar mai întâi vreau să știu: Într-adevăr, toate îmi sunt îngăduite?”

Să nu-mi spuneți că Dumnezeu declară totul permisibil, pentru ca mai apoi să ne pedepsească pentru că ne-am permis să-l luăm în serios permisiunea! Și ce înseamnă, de fapt, îngăduit, permis, slobod? Există limite semantice ale adjectivului „toate”?

Răspunsul că nu toate acțiunile sunt folositoare, ziditoare, înțelepte, benefice etc., nu este suficient de puternic pentru a feri pe cineva de păcat. Omul credincios, chiar mai mult decât cel păcătos, se poate teme

cu adevărat de judecata divină și de pierderea șansei la viața veșnică. Dar, dacă-i spui doar că „Nu-i frumos, Gigel, nu-i înțelept, nu-i constructiv, nu-ți face bine, nu e cel mai sănătos!”, ispita concretă rămâne totuși mai puternică decât asemenea motivații idealiste. Marea masă a oamenilor religioși nu doresc să fie sfinți, să aibă merite supererogatorii, să aibă primele locuri în rai. Singurul lucru pe care și-l doresc ei este să profite cât mai mult de viața aceasta și să n-o piardă nici pe cealaltă, chiar dacă acolo vor avea ultimul loc, fără coroană. Cu alte cuvinte, mulți creștini sunt ca și corintenii, care aveau destule probleme cu atracțiile terestre de tot soiul. Spune-i unui corintean: „Toate îți sunt permise, ai voie să faci orice”, și el te va lua în serios. Dacă adaugi că o anumită acțiune nu-i chiar înțeleaptă, va fi oare această motivație suficientă pentru ca el să facă o nouă alegere, mai bună? Dacă și neînțeleptii sunt acceptați de Dumnezeu, de ce să fii mai înțelept?

Răspuns: Este adevărat, prea mult credit dăm uneori versiunii biblice cu care ne-am obișnuit. Greu am învățat eu însumi că trebuie *să verific orice*. Textul este într-adevăr problematic. În ce privește traduceri străine, unele reflectă același sens, ca și traduceri românești.¹ Dar există semne că și traducătorii au considerat dificilă această afirmație. Cel puțin 25 de tra-

duceri străine diferite² pun afirmația în ghilimele, arătând astfel că Pavel citează probabil afirmația altuia și o respinge. Unele traduceri mai dinamice arată explicit că apostolul citează:³ „Ați ajuns să ziceți: 'Totul îmi este permis'” (BFC); „Cineva poate spune: 'Îmi este permis să fac orice'” (GWN); „Voi ziceți: 'Pentru mine, totul este permis'” (NLT, CJB).

Această soluție este, desigur, mai convenabilă pentru armonia teologică internă a scrierilor lui Pavel. Dar întrebarea este dacă aceasta a fost intenția autorului. Pentru început, m-a atras soluția aceasta, dar acum mi se pare dificil de explicat de ce autorul repetă această afirmație zurbalie, în cât apare de două ori în capitolul 6 și încă de două în capitolul 10. Este oare verosimil ca Pavel să fi citat în mod repetat o sursă eretică? În opinia mea, soluția înțelegerii și apoi a traducerii corecte a acestei afirmații, depinde de rezolvarea a două probleme semantice din text:

1. Este oare vorba de simpla îngăduință, permisiune, libertate, „putere” sau, mai degrabă, de legalitate, legitimitate, cadru legal, așa cum redau multe traduceri englezești (lawful)?

2. Adjectivul „toate” are aici un sens absolut? Dacă sensul este absolut, atunci afirmația „toate sunt permise” este cel puțin imorală și, prin urmare, inacceptabilă. Varianta „toate sunt legitime” este în plus și absurdă.

Florin Lăiu
Va urma

² NJB, CSB, NIV, BFC, FBJ, LSG, CAB, NVI, SBP, NJB, BFC, GWN, NLT, CJB, EIN, Menge, RSV, ESV, NRS, NAS, NET, NAB, IEP, (turc. Incil-Gideons).

³ Vous allez jusqu'à dire: «Tout m'est permis.» (BFC); Someone may say, „I'm allowed to do anything,” (GWN); You say, „I am allowed to do anything” (NLT); You say, „For me, everything is permitted?” (CJB).

¹ De exemplu: Omnia mihi licent (Vulgata). Πάντα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου (Katharevusa MGK). I am (/We are) free to do all things (BBE). Every thing is in my power (MRD). All things are lawful (for me) (ASV, DBY, ERV, NAS, NAU, GNV, DRA, ERV, WEB, KJV, KJG, NKJ). Tout (m')est permis (LSG, NEG). Todo es lícito (LBA). Ogni cosa (mi) è lecita (LND, NRV). Ich habe (zwar) alles Macht (LUO). Es ist (mir) alles erlaubt (SCH, SCL). Sve mi je slobodno (Croată, UBS). Sa si mange slobodo (Rromii Căldărari, ABU).

BĂLUȚOIU VICTOR

Pastorul Băluțoiu Victor s-a născut în 24 august 1927, în comuna Pojaru, jud. Gorj. La 6 luni rămâne orfan de mamă și este crescut de bunica după tată. Școala o face în comuna natală. La 17 ani a cunoscut credința adventistă în timp ce studia pentru a convinge un adventist că duminica este ziua de odihnă, ocazie în care descoperă că Sabatul este ziua de odihnă.

Tatăl nu a fost de acord cu alegerea lui, așa că el a plecat de acasă. A făcut colportaj, apoi a mers la Institutul biblic de la Stupini unde a muncit un an la ferma

școlii. După armată a fost rechemat la Școala misionară de la București, terminând în anul 1957. A fost repartizat la Ploiești, unde a lucrat 4 ani, iar apoi la Râmnicu-Sărat, unde a primit și binecuvântarea de pastor. A fost căsătorit cu Dragomirescu Constanța, care în urma unei boli grave a murit, apoi s-a recăsătorit cu Pavel Silvia. În urma unei boli și-a pierdut vocea, fiind nevoit să lucreze la Conferință, departamentul contabilitate, timp de 20 de ani. Și-a recăpătat vocea în anul 1985 în urma unei operații la Spitalul adventist de la Loma Linda. După revenirea în țară a păstorit districtele Băicoi, Ploiești, Câmpina, Nucșoara și Negoiești. Subiectul principal al predicilor sale a fost revenirea lui Isus pe care L-a iubit și a dorit să Îl vadă. I-a iubit mult pe oameni, și pentru unii a fost un adevărat tată. În ultimii ani a suferit de mai multe boli, timp în care soția l-a îngrijit cu tot devotamentul și toată dragostea. Pe data de 24 februarie 2010 a încheiat călătoria pe acest pământ, cu dorința de a se întâlni cu Domnul și cu cei dragi.

„De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor, căci le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11:16)

Un Prieten adevărat

ADELA BĂNCĂU

Vara începe să-și facă intrarea, despărțindu-i pe oameni de primăvara blândă, cu clima ei plăcută. Vara are bucuriile ei... în special pentru copii. În curând va fi ziua lor, apoi vacanța aceea lungă și minunatul timp petrecut la țară, la bunici.

Dar până atunci, Crina se bucură de compania Bunicii Rada, o bătrânică ce locuiește la câteva case distanță de casa lor și care iubește foarte mult copiii. Crina o iubește mult și îi place să stea de vorbă cu ea. De asemenea, o vizitează toată ziua și chiar o ajută la treburile ușoare. Este prietena ei.

De multe ori s-a întrebat Crina de ce Bunica Rada este diferită de alți oameni. Este blândă, întotdeauna binevoitoare și mult prea răbdătoare cu năzdrăvanii de copii. Era nedumerită: *De unde are puterea să facă toate aceste lucruri?* Crinei îi este foarte greu să-l suporte pe fratele ei mai mic. Îi vine greu să stea o oră întreagă lângă el atunci când mama are nevoie de ea, „pentru că este egoist, tipă

dacă nu se face

cum vrea el, îi

place să fie

întot-

deauna

în centrul

atenției și

cum poate să

se joace cu un

bebe de doi

ani?” Ea este

mare – are șapte

ani! Cine poate să

îl suporte... în

afară de Bunica

Rada? Crina o iu-

bește și mai mult

când are grijă de

el în locul ei.

Astăzi, pen-

tru că se anunța

o zi foarte frumoasă, era hotărâtă să meargă din nou la Bunica Rada, de data aceasta singură, și să-i pună câteva dintre întrebările care apăruseră în mintea ei de copil. Fără să mai stea pe gânduri, ieși fugind pe poartă. Intră direct în camera Bunicii Rada. O găsi în genunchi, cu fața senină, ridicată spre cer. *Oare ce făcea acolo?* se întreba Crina.

– Bună dimineața? Ce faci, bunico?

– Oh, Crina, nici nu te-am auzit intrând. Stăteam de vorbă cu Prietenul meu cel mai bun.

– Dar nu văd pe nimeni. Ești singură...

– Nu, nu sunt singură. Să știi că acest Prieten al meu nu este un simplu om, este Însuși Dumnezeu. Așa că, deși nu Îl văd, Îl simt aproape de mine.

– Ești prietenă cu Dumnezeu?!

întrebă Crina vădit uimită. Cum se poate să fii prietenă cu El?

– Păi, ca să fii prieten cu cineva, trebuie să cunoști acea persoană, să îți placă să stai în compania ei, să ai încredere în ea, să ai aceleași principii de viață, adică să te potrivești cu ea. Este ușor să-ți faci prieteni, însă este mai greu să-i păstrezi. Pentru a-i putea păstra, uneori este nevoie să renunți la ceea ce îți place și să faci altceva, ce până atunci nu îți plăcea să faci. Cam la fel este și în cazul prieteniei cu Dumnezeu.

– Și de unde știi ce Îi place Lui?

– Toate așteptările Lui din partea noastră, dar și lucrurile bune pe care le aduce asupra noastră dacă El devine Prietenul nostru sunt scrise într-o carte – Biblia. Aha, deci acesta era secretul bunătății și amabilității Bunicii Rada, Biblia! Acum începea Crina să o înțeleagă.

– Și tu reușești întotdeauna să-i iubești pe oameni, chiar și atunci când nu sunt pe placul tău?! întrebă Crina,

evident marcată de ceva ce era peste puterea ei de a înțelege.

– Într-adevăr este greu. Dar atunci când nu reușesc, El mă ajută. Uite, am să-ți dau un exemplu. Înainte să mă împrietenesc cu Dumnezeu, eram într-o continuă ceartă cu vecina din spatele casei. Găseam permanent motive să ne urâm. Într-o zi, mi-a distrus florile din grădină; eram hotărâtă să fac la fel cu grădina ei de zarzavaturi. Câteva nopți n-am putut să dorm gândindu-mă cum să fac. Toată această ură a ținut până într-o zi, când L-am cunoscut pe El. Mă așteptam să-mi spună că este de acord cu mine – „dinte pentru dinte” –, dar El mi-a spus altceva: „Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea.” Așa că, într-o zi, am bătut la poarta ei cu o cutie cu prăjituri în mână. Când m-a văzut, era gata de ceartă, dar fața mea senină a oprit-o. Am asigurat-o că îmi pare rău pentru ce se întâmplase până atunci și că vreau să devenim prietene. A început să plângă. Mi-a spus cât era de singură și de tristă. Ne-am dat seama că ne înțeleseserăm greșit una pe cealaltă. Câtă dreptate avusese Prietenul meu! De atunci, am început să am tot mai multă încredere în El. Vezi? Asta înseamnă prietenie.

Crina rămase pe gânduri mult timp pentru a putea pricepe ceea ce-i spusese Bunica Rada. Deși nu a reușit în totalitate, un gând a pus stăpânire pe mintea ei: *Oare Dumnezeu voia să fie și Prietenul ei? Și dacă voia, ce aștepta El de la ea? Nu cumva să aibă mai multă grijă de frățiorul ei?*

A iubi până la capăt

DANIEL DELCEA

Existența noastră este mult afectată de incapacitatea omului de a iubi *până la capăt*, numită convențional „instabilitate în dragoste”. Majoritatea relațiilor de prietenie, de familie și chiar relația de credință cu Dumnezeu sunt tulburate, la un moment dat, de un gest de trădare, de infidelitate, abandon, lașitate sau de egoism. Așa se stinge bucuria vieții și, pentru foarte mulți, relațiile se rup înainte de a descoperi farmecul iubirii stabile pe termen lung.

Conștienți sau nu de această slăbiciune umană, încercăm adesea să întărim relațiile noastre prin hotărâri personale, exprimate sub formă de angajamente, declarații publice sau jurăminte oficiale. Dar, în ciuda tuturor acestor metode, cele mai multe prietenii continuă să se destrame, foarte multe familii sfârșesc prin divorț, iar loialitatea creștinilor față de Dumnezeu lasă atât de mult de dorit!

Ce se întâmplă în realitate? Este imposibil să avem relații stabile sau lipsește ceva esențial în viața noastră?

Pentru a găsi puțină lumină, trebuie să privim din nou la Domnul Isus Hristos. El a venit să ofere soluții pentru cele mai profunde nevoi ale ființei noastre căzute. Relația de prietenie și credință pe care a avut-o Isus cu ucenicii Săi descoperă secretul unei prietenii stabile, al unei iubiri care merge până la jertfă.

În seara cinei pascale, când Isus era pentru ultima dată cu ucenicii

în camera de sus, au fost rostite cele mai îndrăznețe cuvinte în încercarea de a exprima un atașament puternic. Apostolul Petru a declarat că e dispus să-și dea viața pentru Domnul Isus, iar toți ceilalți și-au exprimat în mod deschis convingerile lor, aparent de neclintit, cu privire la divinitatea lui Isus Hristos, când au afirmat: „Acum cunoaștem că știi toate lucrurile și n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai ieșit de la Dumnezeu”

(Ioan 16:30). Dacă așa fi fost prezent la discuția aceea, așa fi crezut că nimic nu i-ar mai fi putut despărți pe ucenici de Hristos. Însă noaptea în care a fost judecat Isus a descoperit din nou, poate mai

evident, neputința omului de a iubi până la capăt, în circumstanțe dificile.

Pentru a înțelege cauza acestui comportament instabil, este foarte relevantă reacția Domnului Hristos la declarațiile lor de credință: „Acum credeți? Iată că vine ceasul, și acum a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur...” (Ioan 16:31,32). Și exact așa s-a întâmplat. Când erau mai siguri ca oricând pe credința lor, chiar atunci relația dintre ucenici și Prietenul lor a fost afectată de trădare, lașitate și minciună.

Prin întrebarea: „Acum credeți?”, Isus, ca Unul care cunoaște secretele inimii omului, a identificat necredința ca sursă a instabilității în relații. În mod indirect, El afirmă că stabilitatea relațiilor și durabilitatea angajamen-

telor sunt dependente de stadiul credinței noastre. Atâta timp cât există incertitudini sau îndoieli în relație, capacitatea noastră de dăruire este parțială, așa cum afirmă și Seneca: „Prietenia sfârșește acolo unde începe neîncrederea.” Dar când îndoielile dispar, iubirea este desăvârșită. Exact așa s-a încheiat experiența ucenicilor. Moartea și învierea lui Isus Hristos au spulberat orice îndoială, aducând claritate deplină asupra persoanei lui Isus din Nazaret, fapt ce i-a determinat pe ucenici să se dedice total în relația cu Mântuitorul lor înviat.

Chiar și structura Evangheliei lui Ioan întărește ideea unei relații strânse între credință și iubire. După ce primele 20 de capitole aduc argumente care întăresc credința în Isus Hristos (Ioan 20:31), capitolul 21 este o prezentare plăcută a iubirii, ca o mărturie pentru toți oamenii că iubirea este descătușată în momentul în care credința este puternică.

Așa se explică faptul că cea mai mare investiție a lui Dumnezeu pentru noi a fost menită să ne întărească în credință. Isus Hristos a trăit făcând minuni și descoperind, rând pe rând, trăsăturile vrednice de încredere ale lui Dumnezeu – putere, știință și iubire. El a murit arătând ce înseamnă a iubi până la capăt. Toate acestea s-au întâmplat pentru ca omul să creadă și să aibă viața veșnică.

Să ne rugăm pentru credință, ca să putem iubi până la capăt.

„A crede este un act al intelectului care aderă la adevărul dumnezeiesc, la porunca voinței puse în mișcare de Dumnezeu, prin har.” – Toma de Aquino.

”
Prietenia sfârșește
acolo unde începe
neîncrederea.

Seneca cel Tânăr

INSTITUTUL TEOLOGIC
ADVENTIST

ADMITERE 2010

Programe de studii:

CS Master în Teologie

Durata studiilor: 2 semestre / 1 an, cursuri de zi
Program de studii în limba engleză

Perioada admiterii: 15 - 30 iunie

CS Teologie adventistă pastorală - specializare acreditată

Durata studiilor: 8 semestre / 4 ani, cursuri de zi

Diploma acordată: licență în teologie

Înscrieri: 5 - 12 iulie 1 - 6 septembrie

Examen: 13 - 14 iulie 7 - 8 septembrie

CS Asistență socială - specializare acreditată

Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi

Diploma acordată: licență în asistență socială

Înscrieri: 12 - 19 iulie 6 - 13 septembrie

Interviu: 20 iulie 14 septembrie

CS Pedagogia învățământului primar și preșcolar

Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi

Diploma acordată: licență în științe ale educației

Înscrieri: 12 - 20 iulie 6 - 15 septembrie

Interviu: 21 iulie 16 septembrie

CS Limba și literatura română - Limba și literatura engleză

Durata studiilor: 6 semestre / 3 ani, cursuri de zi

Diploma acordată: licență în filologie

Înscrieri: 12 - 21 iulie 6 - 15 septembrie

Interviu: 22 iulie 16 septembrie

Instruiește
mintea

Transmite
valori

Afirmă
credința

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Sos. Dăoșului, nr. 11-13, Cornici
077055, Jud. Ilfov, România

Tel/Fax: (+40) 021 349 53 50; (+40) 0744 68 51 23

e-mail: secretariat@institutadventist.ro

www.institutadventist.ro